WESTERN ROMAN

LASO

CIJENA 20 d. BROJ 466

JAHAČ NA ŠARCU

WESTERN ROMAN

LIBO

1982.

Nelson Nye

JAHAČ NA ŠARCU

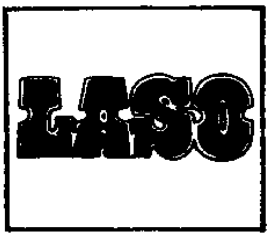

LASO 466
NELSON NYE: **JAHAČ NA ŠARCU**
Naslov originala: RIDER ON THE ROAN
Recenzija: Dalibor Cvitan, književnik
Copyright: Nelson Nye, posredstvom G. P. A. München
Prijevod: Lucija Usmiani
Grafički urednik: Ivica Bartolic
Urednik: **Marcel Čukli**

SAVJET REDAKCIJE: Josip Adaković, dr Vladimir Anić, **Ljudevit Bauer (predsjedavajući)**, Nenad Brixy, dr Adolf Dragićević, inž. Vesna Gazdag, Igor Golik, Marija Jurela, Borivoj Jurković, Želimir Koščević, Nada Šoljan, Ismet Voljevica, Ana Župan-Bender – GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK: Borivoj Jurković

LASO - Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a »Vjesnik« n.sol.o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Adresa uredništva: »Laso«, Redakcija »Romani i stripovi«, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelatnost »Vjesnik« n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n.sub.o. i OOUR TM n. sub. o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) »Vjesnikova« Press agencija Zagreb. Cijena pretplate za godinu dana iznosi 780 d ili 702 d s popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci 390 d ili 351 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10 posto. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR »Vjesnik«, Interna banka, s oznakom za »Laso«. Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00. – Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00 HFL 37,00, US$ 15,00 – Uplata za devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za »Laso«).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za Marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor-stranica 9000 d, ostale stranica 7000 d.

Oslobođeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7 – 1973. od 26. XI 1973.

IZLAZI 17. 9. 1982.

I

Kate Ballard se upravo vratila s poslijepodnevnog jahanja i sada je timarila svoga konja. Bila je to povučena djevojka koja je voljela samoću i upravo je u mislima uspoređivala široka prostranstva puna svjetlosti i tišine sa svojom mračnom i sumornom školom. Iz razmišljanja je trgne glas ujakova upravitelja imanja. Opet je govorio o suši što već predugo traje. Ipak, prezasićeno tržište i nedostatak vode nisu mogli pobuditi veće zanimanje kod osamnaestogodišnje djevojke koja je prije mjesec dana izašla iz strogih stega jedne bogate ženske škole. Već je mjesec dana slušala razgovore o istim temama i sve joj je to postajalo dosadno.

Nije se sjećala svojih roditelja. Ujak Benny je plaćao njeno školovanje. Jednom godišnje slao joj je lutku i srebrnjak za rođendan i ponekad bi napisao suhoparno pismo što ga je jedva mogla pročitati. U svakom se slovu osjećala tvrda rančerska ruka.

Još su dopirali glasovi u staju gdje je timarila konja.

– Drugo ti ne preostaje, Benny – govorio je McCartrey. – Ovaj ranč nas neće spasiti.

– Ova suša neće vječno trajati – odvrati Ballard.

– Ako i dalje budeš tako razmišljao, propast ćemo.

– To nije moja greška. Učinio sam sve ...

– Misliš li da su Škoti zabrinuti zbog toga?

Jedino za čim oni idu jest dobra zarada. Najbolje će ti biti da ih se što prije riješiš.

– Pokušat ću razgovarati s Colterom.

– Od njega nećeš dobiti zajam. Došlo je vrijeme kada bankari ne vole davati zajmove vlasnicima zemlje.

Njen je ujak dugo šutio i Kate se počela osjećati neugodno jer je bilo očito da nije trebala slušati ovaj razgovor. Upravo kad je htjela izići kroz stražnja vrata staje, začula je ujaka Ballarda:

– Bio bi pravi zločin riješiti se toga starca.

– Stari Lucey je običan glupan! – vikne upravitelj. – On je sanjalica, nevješt i imanje mu ne napreduje. Stigao je ovamo prije nas i ima sve te proklete dokumente što to i dokazuju.

– On jest čudak, ali ipak je prvi stigao ovamo ...

– Njegovi pašnjaci mogu prehraniti više od tisuću i petsto grla, a što on radi? Naši mu bikovi služe za raspłođivanje krava i onda on prodaje telad kako bi pokrio troškove – McCartrijev glas je bio pun prezira. – A ima samo oko stotinu grla. Jutros sam bio kod njega. Okolišajući, upitao sam ga nešto o prodaji imanja. Znaš li što mi je odgovorio? Da voli svoje imanje takvo kakvo jest. Da sa sobom nije nosio pušku ...

– To nikako.

– Ali njegovo imanje nam priječi put do vode! – vikne McCartrey – Ono jezerce spasilo bi Star Cross, a koliko bismo samo zaradili na njegovim pašnjacima.

– On će se boriti za svaki pedalj svoje zemlje – reče Ballard.

– Smatraš li da bi se mogao suprotstaviti kad bi sva naša stoka nagrnula na njegovo imanje? Jedino što moramo učiniti je nagnati stoku na njegove pašnjake. Ako to ne učinimo, bit ćemo prisiljeni prodati ovo imanje, a onda vi tražite novog upravitelja.

Nastao je muk. Kate je zadržala dah. Njen ujak napokon progovori:

– Pa onda, što predlažeš?

– Između dva imanja nema ograde, a osim toga on je službeno vlasnik samo jezera što je na njegovom imanju. Potplatit ćemo nekoliko momaka i oni će se naseliti na dijelu njegova imanja. Onda ćemo mi pustiti našu stoku pasti kod našeg dobrog susjeda. Nemaš što izgubiti.

– A što će biti s jezerom?

– Napajat ćemo stoku na njegovu jezeru. On nema novca da unajmi ljude koji bi ga štitili. Naravno, on će pucati po našoj stoci, ali nismo daleko i čut ćemo pucnjavu.

– On je vlasnik toga jezera. Tužit će nas sudu.

– Pa što? Ne možeš imati sve odjedanput, ali ćeš imati dovoljno vode i trave i baš te briga. Neka viče. Sudu je ovdje najvažnije koliko tko ima novca, a mi ćemo ga imati. Tri tisuće naših grla neće pitati za njegove dokumente, već kako da utaže žeđ.

– To mi se nimalo ne svida – promrmlja Ballard.

– Ali krave neće imati ništa protiv dobre trave i vode. Ako se želiš obogatiti, ovo ti je jedina prilika. Tvoj susjed neće moći ništa dokazati, zar ne?

– Pa ... – počne Ballard kad su krenuli. – Volio bih da u to ne miješaš naše goniče stoke.

– Ima naokolo dosta revolveraša koje možeš unajmiti za samo šaku kikirikija.

– Ne želim ništa znati kako ćeš to uraditi. Samo želim da moje krave imaju vode i trave. Onda ćeš mi se javiti.

* * *

Kate Ballard te noći nije dobro spavala. Već je svanulo, a ona se još nemirno prevrtala po krevetu i razmišljala o razgovoru što ga je čula jučer. Znala je da je njen ujak pritisnut uza zid dugotrajnom sušom, ali njena joj je savjest govorila da nije pošteno ono što upravitelj imanja njenog ujaka namjerava učiniti.

Znala je da bi bilo uzaludno razgovarati o tome s ujakom Bennyjem. On bi samo bespomoćno raširio ruke.

Sunce se već bilo popelo visoko, a ona je još bila u krevetu. U sobu je počela prodirati nesnosna vrućina što je zavladala čim je sunce izašlo iza obzora.

Ona napokon ustane i odjene se. Brzo se počešljala i otišla u kuhinju. Bila je gladna jer nije večerala. Sinoć je otišla ravno u svoju sobu jer nije mogla pogledati ujaka.

Nikada nije prva ustajala i već se pomalo priviknula da sama sebi pripremi doručak. Ipak je bila pomalo iznenađena kada je vrata našla otvorena, a u kući nije bilo nikoga osim nje.

Brzo je doručkovala, oprala posuđe, uzela šešir što ga je dobila na poklon od ujaka Bennyja i izašla na stražnja vrata. Požurila je u staju da osedla konja.

Premda joj je bilo lijepo i premda joj je pružena udobnost kakva se može poželjeti, znala je da mora nešto poduzeti. Najjednostavnije bi bilo odjahati starom Peteu Luceyu i upozoriti ga. Ipak to ne može učiniti, a da pri tom ne spomene svoga ujaka.

Možda bi netko drugi mogao pomoći, ali to svakako ne bi mogao biti šerif.

Ipak mora nešto učiniti, inače neće biti mirna.

* * *

Wildflower nije bio velik kao Tuscon ili Tombstone, ali je sa svojih tridesetak domaćinstava, dvije trgovine, pet gostionica, trgovinom pušaka, šešira i malim hotelom, bio središte velikog područja. Daleko unaokolo nije bilo većeg gradića.

Travers se ni' po čemu nije razlikovao od mnogobrojnih revolveraša koji su svakodnevno posjećivali grad. Dotrajalo odijelo, izblijedjeli šešir, umorno lice. Razlika je bila u tome što je on želio biti neopažen. Želio je biti kao i ostali, ali je pri tom

zaboravljao nešto. Zaboravljao je da navike i ponašanje mogu mnogo toga kazati o nekom čovjeku.

Travers je cijelog života bio kockar. Nije pripadao onoj vrsti mršavih brkatih kockara koji su sjedili u zadimljenim gostionicama i znojili se pod slabim svjetlom svjetiljke iznad stola, ali je bio mnogo opasniji od njih, ako ga je netko pokušavao prevariti.

Ta njegova strast priuštila mu je mnogo zadovoljstva i doživljaja. Njegovo, kartanjem izvježbano oštro oko, ovaj put mu je spasilo život.

Tog jutra nakon obavljena posla u Ehrenbergu, ugledao je svoju sliku na jednom od plakata oblijepljenih svuda naokolo. Na njemu je pisalo: »Traži se zbog ubojstva«.

Travers nije ni pokupio svoje stvari, nego je odmah napustio grad.

Uopće nije bilo važno što su tu tjeralicu nalijepili rođaci ubijenog. Nije bilo važno što je Travers naišao u trenutku kad je ubijeni već ječao od bola. Morao je pobjeći, jer su u tom trenu naišli rođaci. Njih nisu brinule sitnice. Više ih je zanimala nagrada što bi je dobili da ga uhvate, premda su možda i oni znali da je taj čovjek najvjerojatnije počinio samoubojstvo.

Travers se ogleda naokolo. Premda malen, gradić je bio veliko trgovačko središte stočara koji su živjeli u okolici i ulice su uvijek bile pune ljudi. Traversu je to odgovaralo. Lako se izgubiti u gomili. Počeo je tražiti malu gostionicu na kraju gradića, jer u hotel nije smio ući da ga netko ne bi prepoznao. Male gostionice su obično prilično tamna mjesta, a osim toga, dobro je biti na kraju ulice jer se odatle može lakše pobjeći ako izbije gužva.

Upravo je bio pronašao jednu takvu, kad je pred sobom ugledao djevojku smeđe kose u jahaćem odijelu i s velikim kaubojskim šeširom na glavi. Prolazila je mimo ulaza u malu gostionicu u trenutku kad je kroz vrata izletio jedan čovjek i pao na prašnu cestu pred zaprepaštenu djevojku.

Čovjek je psujući polako ustao, a pomična vrata su se ponovo otvorila. Izvirio je rudar u prljavu odijelu s kojim se ovaj na cesti vjerojatno prije nekoliko trenutaka posvadio:

– Nemoj zaboraviti što sam ti maločas kazao, Fraskense. Ne ulazi više ovamo. Dosta je bilo tučnjave.

»Čovjek na ulici nešto progunđa i posegne za revolverom.

Travers je vidio u kakvoj je djevojka opasnosti i on vikne. Čovjek koji je upravo posegnuo za revolverom zastane, i okrene se u smjeru odakle je dolazio povik. To je iskoristio onaj na vratima i nestao u mraku. Travers zgrabi djevojku i potrči.

II

Zaustavili su se malo podalje, na drugoj strani ulice. Izgubila je šešir. Vjetar joj je mrsio kosu.

Travers je tek sada imao prilike malo bolje pogledati djevojku. Bila je vrlo mlada i malo previsoka za djevojku. Nije bila ništa posebno. Sreo je mnogo djevojaka iste boje kose, istih zelenih očiju i s malo ljepšim nosom. Zaustavio je pogled na njenim ustima. Usta mogu puno toga kazati o osobi, a njena su bila stisnuta, nekako zabrinuta, nesigurna. Činilo se da se iza tih tankih usana krije tajna koju one nikada neće otkriti.

I djevojka je njega promatrala, ali ništa zanimljivo nije otkrila. Prašno odijelo, tamna, od sunca na mjestima izblijedjela kosa.

– Oprostite ako sam vas ozlijedio – napokon će on. – Onakvi tipovi ne brinu mnogo ako netko strada zbog njihovih gluposti. – Ja sam Johny Travers – reče i nasmiješi se.

– Kate Ballard – netremice ga je promatrala.

Imao je svijetlosive oči i tvrd pogled. Kad se nasmijao, pokazao se niz jakih bijelih zubi.

– Idem po vaš šešir – reče on.

Gledala je za njim. I njegov konj je pokazivao isto što i njegov vlasnik. Stigao je u grad nakon dugog i napornog puta. Bio je prašan i umoran. Dakle, ovaj čovjek je zacijelo stranac u ovom kraju. On ništa ne zna o suši i njenu ujaku.

Vratio se s njenim šeširom u ruci. Promatrao ju je dok je polako stavljala šešir na glavu i uzjahala konja. Nasmiješila mu se, možda isuviše veselo. Vjerojatno je vrlo sramežljiva, pa na ovaj način želi prikriti svoju zbunjenost.

– Hoćeš li mi učiniti uslugu? – iznenada će ona.

– Što?

– Izgledaš mi kao čovjek koji se ne boji opasnosti. – Ona duboko udahne i nastavi prije nego je preplavi strah od ujaka kad bi doznao za sve ovo: – Nešto bi se trebalo učiniti... to bi trebalo uraditi muškarac. Inače, morat ću nešto poduzeti sama. Mora se nešto brzo učiniti... upozoriti čovjeka i pripremiti ga za obranu. Ništa od toga neće biti nezakonito! – Izgledalo je da on ispred sebe ima djevojku koja nije pri zdravoj pameti. Shvatila je što on tog trena misli o njoj i zato brzo doda: – Riječ je o onom jadnom starcu, Peteu Luceyju. Otet će mu jezero!

Travers ju je šutke gledao. Čini se da je tog čovjeka ipak zanimalo o čemu to ona govori, a to je bilo najvažnije.

– Možda će biti najbolje da se maknemo s ulice – reče on i sjaše. – Gdje se može nešto dobro pojesti? – upita on uhvativši je za ruku.

Ona nije znala ništa više o ovom gradu nego što je znao on. Privezao je svog šarca is-

pred hotela. Ušli su u gotovo praznu hotelsku blagavaonicu. Travers odabere stol u uglu i naruči jelo.

– Sad mi polako objasni o čemu je riječ – reče on. – I govori tiše. Kada je počela pričati, bilo je očito da je to opasno. Bar je ona tako pričala. Činilo mu se da se malo kaje što je tako brzopleto odlučila povjeriti se strancu.

– Čini mi se da ova suša izvlači na površinu mračnu stranu ljudske prirode.

Travers malo razmisli o ovome što je rekla, a onda joj počne postavljati zaobilazna pitanja, jer je osjećao da mu nije sve rekla. Dakle, riječ je o nekom starcu kome neki grozni ljudi žele oteti jezero jer vlada suša.

– I što bih ja trebao učiniti? – zapita on.

– Ja... mislila sam da biste vi mogli biti jedan od doseljenika i nastaniti se na toj ničijoj zemlji u blizini jezera.

– To ne bi mnogo pomoglo tvom prijatelju.

Zabrinuto ga je promatrala. Nije znala što bi rekla, ali kad ju je zapitao tko su ti ljudi koji žele jezero, stisnula je tanka usta.

Činilo se da mu neće odgovoriti na pitanje.

– Ako misliš da bih mogao pomoći, moram znati sve. Zašto taj stari Lucey sam ne potraži pomoć?

– On ne zna...

– Zašto onda nisi pošla k njemu i sve mu rekla?

– To ne bi pomoglo – reče ona i ugrize se za usnicu. – Neće moći ništa učiniti protiv tri tisuće grla stoke, a osim toga, starac nema novca.

– Divno! – reče Travers. – Ja bih stavljao na kocku svoj život, a ne bih dobio ni novčića.

Ona se zagleda u ubrus koji je gužvala među prstima:

– O tome nisam razmišljala. Očito da nemam poslovnog duha.

Travers je oštro pogleda:

– Za djevojku odraslu u kraju gdje se uzgajaju goveda...

– Ali ja nisam... ja nisam živjela... – Ona se zacrveni i vikne: – Ja sam ovdje tek mjesec dana! – Ona zastane otvorenih usta, zaprepaštena ovim što je upravo izrekla. Strancu nije htjela kazati baš sve, ali sada je bilo prekasno. – Moji roditelji... Vidiš, ja sam siroče. Dosad sam bila u zavodima za djevojke.

Vidjela je kako Travers u čudu širi oči:

– Zar ovdje imate takve škole?

Ona se nervozno nasmije, a njeno lice ponovo oblije rumenilo:

– Naravno da nemamo. Ja sam bila na Istoku ... Ja živim s ujakom.

– Na imanju Star Cross – kimne on zadovoljan što je pogodio pravi cilj.

Bila je prestravljena:

– Ti poznaš ujaka Bennija?

Travers odmahne glavom. Prišla im je konobarica i donije-

la jelo? Kad je otišla, on progovori:

– Kad sam krenuo ovamo, prošao sam uz to imanje. Opazio sam tragove suše na travi i mršavu stoku. Ako itko u ovoj zemlji treba to jezero, onda je to svakako vlasnik Star Crossa. Mogao bih se kladiti u to.

– Čini mi se da sam bila prilično glupa – reče ona zabrinuto – Mislim da ti je jasno kako on za ovo ne smije saznati.

– Bio bih iznenađen da si mu rekla – suho će on. – Mene bi više zabrinulo da on možda već sada zna kako mu nećakinja sjedi s nekim propalicom.

– Za nekoga tko mi je spasio život što sam mogla drugo učiniti, nego ga iz zahvalnosti pozvati na ručak. Zar to nije dobro objašnjenje?

Travers se zagleda u nju. On nije bio od onih ljudi koji se lako iznenade, ali su ga njene riječi prisilile da se malo zamisli.

– Kakvu to igru igrate, gospođice? Ako ste mislili da ja lako padam na ženske čari...

– Ako ta primjedba znači ono što ja mislim da znači, onda očito nemamo više što reći jedno drugom.

Ona uzme svoje rukavice, ali je on uhvati za ruku.

– Sjedni i jedi. Ako sam te uvrijedio onim što sam rekao, onda se ispričavam.

Ona je malo oklijevala, ali na kraju ipak uzme pribor za jelo.

– Nisam čula pucnjavu. Što se moglo dogoditi tamo vani? – napokon će ona.

– Ništa. Onaj koji se pojavio na vratima, brzo se sakrio, a onaj drugi je valjda malo bolje razmislio i vratio je revolver u korice.

Maloprije je pomislio da je sve ono što se maločas dogodilo vani bilo namješteno, ali sad više nije bio siguran u to. Nije nalikovala na takvu vrst djevojaka. Bila je vrlo mlada, a to crvenilo na njenu licu...

– Mislim da nisam dorasla svemu ovome – uzdahne ona. – Igrati se milosrdnog samaritanca nije lako. Za to treba više snage i odlučnosti nego što sam mislila. Kad sam čula što McCartrey sprema starom Luceyju, mislila sam samo na to kako da mu pomognem.

– Tko je McCartrey?

– Upravitelj imanja mog ujaka, i ova suša pogađa i njegova primanja, ali oteti starcu jezero i pašnjake na takav način...

– Bila si razočarana kad je Benny pristao na upraviteljev plan?

– Nije bilo lijepo čuti da tvoj vlastiti ujak...

– Naravno – složi se Travers. – Potpuno te razumijem, ali...

– Ti to ne možeš razumjeti jer ne želiš pomoći. Ne znam zašto sam pomislila da bi ti mogao nešto učiniti.

– Možda imaš pravo – reče Travers.

– Ja možda previše naglo donosim odluke. Došla sam u grad u namjeri da ga upozorim što mu se sprema, ali on ionako

ne može sebi pomoći. Znaš, on je neka vrst pustinjaka. Ima nekoliko krava. Svake godine proda svu telad što je dobio i živi od toga. O tome sam razmišljala kad je onaj momak izletio kroz vrata gostionice. Pretpostavljam da ćeš odmah nastaviti put, zar ne?

On nešto promrmlja i nastavi jesti. Premda se nije doimala kao djevojka koja bi ga dovela u stupicu, ipak je još bio nepovjerljiv. Kad je završio jesti, odgurne tanjur od sebe. Ako ostane ovdje, mogao bi naći nekakvu izliku za to.

Ona ga nesigurno pogleda i ustane.

– Ostavi nešto sitniša na stolu – grubo će on. – Ja ću malo pogledati što se to tamo događa.

III

Kada je otišla, Travers ostane tek toliko da popuši cigaretu. Ugasivši je na tanjuru, uzme zgužvani, prašni šešir, nabije ga na čelo i izađe. Uzjahao je šarca. Izgledao je kao pravi lutajući propalica, bez novčića u džepu.

Nije mu bilo drago što se još sjećao molećiva pogleda zelenih očiju. Ne bi se moglo reći da ga je opčarala. Pa, samo joj je obećao da će ići pogledati što se događa, a ipak se osjećao kao da ga je netko uvukao u sve to bez njegove volje.

Dok je tako razmišljao, jahao je glavnom ulicom i pogledom pretraživao okolne drvene zidove zgrada ne bi li otkrio tjeralicu sa svojom slikom. Nigdje je nije bilo.

Pokušavao se osloboditi misli o onome što mu je djevojka ispričala, ali nije mogao. Do vraga, pa ona ga čak nije privlačila. Bila je obična djevojčica, zbunjena i prilično uzrujana. Sve ga je upozoravalo na to da se okani nove avanture. Ipak, ono što mu je ispričala moglo bi biti istinito.

On se zaustavi ispred poštanskog ureda i uđe. Unutra je bilo mnogo ljudi. Priđe jednoj djevojci koja je sjedila za šalterom i upita je kojim putem može stići do imanja Petea Luceyia. Djevojka je bila malo iznenađena pitanjem, ali mu odgovori da će ga vjerojatno naći na njegovu imanju i objasni mu kojim će putem doći do njega.

Travers joj zahvali i izađe. Kad je za sobom zatvorio vrata, imao je što i vidjeti. Kraj njegova šarca stajala su dva čovjeka i pažljivo promatrala što radi treći. A taj treći je bio isti onaj koji je izbacio onog čovjeka iz gostionice kada je naišla Kate. Sada je čeprkao i tražio nešto ispod pokrivača na konjskim leđima.

– Uživate li, gospodo? – polako će Travers.

Na te riječi dvojica koja su stajala postrance, trgnu se, ali je onaj koji je pretraživao njegove stvari, mirno nastavi. Pretražio je kišni ogrtač i pokrivač, a onda ih je samo prebacio pre-

ko sedla, ne trudeći se da ih ponovo složi.

– Stavi to tamo gdje si našao.

Traversov tvrd glas napokon prisili onog radoznalog da se okrene. Na suncu mu zasvjetluca metalna značka prikopčana na prsima. On upita Traversa gdje mu je oružje. Pri tom je otkrio niz velikih krivih zubi koji mu nisu davali nimalo ljubazan izgled:

– Stavi ogrtač i pokrivač na mjesto – ponovo će Travers.

Čovjek šutke složi stvari, a onda se okrene Traversu držeći ruke blizu bedara:

– Htio bih pogledati tvoj revolver – reče šerif.

– Dođi i uzmi ga – reče Travers.

Nastao je muk, a onda šerif ponovo pokaže svoje zube:

– Tvrd neki momak, ha? Ostaneš li ovdje do mraka, provjerit ćemo koliko si tvrd. – Šerif se okrene, te praćen svojim šutljivim prijateljima polako krene niz ulicu.

Ne obazirujući se na poglede znatiželjnika, Travers uzjaše konja. Tiho je opsovao što su i ovaj put njegova tvrdoglavost i ponos pokazali svoje loše strane. Ovi će ga ljudi zbog toga zapamtiti, a to nije dobro. Podbode šarca i krene prema kraju grada.

Premda je bio ljut, nije zaboravio na konja. Zaustavio se u konjušnici. Kupio je malo sijena i pričekao tek toliko da se konj najede i napoji.

* * *

Prenoćio je na otvorenom. Ne zato što je ranč starog Luceyja bio suviše daleko, nego zato što nije želio tamo stići po danu. Čuo je koliko može biti opasna starčeva puška, a osim toga, želio je vidjeti da li će onaj šerif poslati nekoga za njim. Zamišljao je šerifa kako prevrće sve tjeralice u svom uredu ne bi li na nekoj od njih otkrio njegovo lice. Nadao se da bijes onih, osvetnički raspoloženih Kohlerovih rođaka neće doprijeti ovamo.

Noć je protekla mirno. Kad se probudio, pripremio je mršavi doručak bez kave, jer nije želio da zapaljenom vatrom ikoga upozori na svoju prisutnost. Dok je jeo suhi, bezukusni doručak, pogledom je pretraživao okolicu ne bi li otkrio oblak prašine, što bi značio moguću potjeru za njim. Opazio je samo oblačić u daljini, u smjeru gdje se nalazio ranč Star Cross. Vjerojatno su goniči tjerali stoku na ispašu.

Krenuo je dalje, ali je prije toga jahao unaokolo kako bi prikrio tragove i tako naveo moguću potjeru na krivi put. Nakon nekog vremena ponovo je izašao na cestu, ali nekoliko kilometara od mjesta gdje je sinoć bio skrenuo u gustiš.

Tek je tada krenuo ravno prema ranču Crescent. Cesta je sada počela vijugati i penjati se uz brijeg. Brzo je prešao hrastovu šumu i zašao u predjel obrastao borovima. Skrenuo je sa

ceste i ponovo počeo jahati krivudavom linijom. Nije želio nikakvih iznenađenja. Netko tko bi bio malo uporniji, ubrzo bi mogao otkriti njegovu varku.

Dan je bio svjež. Oko njega se širio miris borovine. Jahao je kroz netaknutu, prekrasnu divljinu koja je ostala nepromijenjena još od vremena kada su ovuda lutali Indijanci. Sve ga je to ispunjavalo nekim novim, njemu posve nepoznatim osjećajem. Osjećao se vrlo ugodno nakon onog bjesomučnog bijega kroz pustinju kada je morao napustiti Ehrenberg. Onda je sreo Kate Ballard koja ga je podsjetila na neke davne godine. Susreo je i pogled pun mržnje, šerifov pogled. Znao je da je ponovo zapao u neprilike koje ga prate već godinama.

Staza ga je izvela iz šume na čistinu s koje se pružao prekrasan pogled na zelenu dolinu i plavetnilo vode. U dolini je bilo jezero. Ugledao je i nekoliko prilično zapuštenih zgrada. Prepostavio je da bi to moglo biti imanje Crescent. Travers je zaustavio konja i pažljivo promotrio okoliš. Traversu se učinilo kao da je stigao kući, kao da je to njegova zemlja.

Podbode konja i krene. Očito, trebalo bi dobro prionuti poslu da bi se imanje dovelo u red. Na livadama je paslo samo nekoliko goveda kojima je sočna zelena trava dosezala sve do trbuha. Nije ga napuštao osjećaj oduševljenja, do tada njemu gotovo posve nepoznat. Nimalo se nije čudio ljudima sa Star Crossa koji su željeli ove pašnjake. Ova zemlja je bila pravi raj za ljude koji se bave stočarstvom.

Staza je sada vijugala niz strmi obronak brijega. Vodila je prema jezeru. Travers radije odabere put kroz gustiš, U podnožju se zaustavi kako bi se malo odmorio od naporna silaženja. Pogledao je prema zgradama na imanju. Činilo se da u njima nema života, ali Traversovu oštru oku nije promaknuo tračak dima što se izvijao iz dimnjaka. Ipak to nije značilo da stari Lucey nije mogao otići nekamo. Sigurno je imao pune ruke posla, kad već nije imao nikoga da mu pomogne.

Travers osjeti zavist promatrajući ovaj pitomi krajolik. Očito je Lucey na ovom mjestu našao smisao života. Možda je svijetu izgledao čudan i neborben, jer se ovakav usamljenički način života svakako nije poklapao s mišljenjima i vrijednostima većine. Ako ništa drugo, a ono je ovdje sigurno našao mir i spokojstvo.

Travers usmjeri konja prema kući. Premda je, kao i uvijek, bio oprezan, nemalo se iznenadio začuvši iza sebe glas. Upravo je bio sjahao, namjeravajući ući u kuću.

– Što ovdje radite, gospodine?

Nije nimalo ugodno kad ti se netko nađe za leđima, kad nisi na konju, a još gore kad je to žena s oružjem u ruci. Bar je pretpostavljao da je naoružana.

Još ako je i mlada! To samo pogoršava njegov položaj. Mladi ljudi donose vrlo nagle odluke. Traversu se svakako nije još išlo u grob i ovaj ga je njegov položaj vrlo neugodno iznenadio. Nekoliko trenutaka je stajao kao skamenjen, jedva dišući.

– Mislio sam da ovdje nema nikoga – napokon će on.

– Bio ovdje netko ili ne, svatko tko je iole pristojan, glasno će najaviti svoj dolazak – oštro će ženski glas. – Osim toga trebali ste ostati u sedlu, sve dok vam se ne dopusti sjahati.

Nije se mogao usprotiviti ovome što je kazala.

– Ako želite izvući taj vaš revolver, ovo vam je svakako najbolja prilika – podrugljivo će ona.

– Došao sam ovamo s najboljim namjerama – reče Travers znojeći se. – Htio sam vam pomoći...

– Ah, nemojte!

– Došao sam k vašem ocu. Ovo je Luceyjevo imanje, zar ne?

– To vi kažete.

– Kad biste mi samo dopustili da se okrenem...

– Ostanite u tom položaju. Ako želite još nešto kazati, recite to brzo jer će moj prst na obaraču izgubiti strpljenje.

Začulo se škripanje čizama iza kolibe, a onda i dubok glas:

– Što to radiš, Lupita? Čini se da si našla mornka, ili me moje oči varaju.

– Nisam baš sigurna, Paw. Ova glista smrdi gore od tvora Upravo je htio ući u kuću kad sam ga zaustavila.

– Pa, mogli bismo čuti što nam on ima reći. Okreni se, sine, da te malo bolje vidimo.

Djevojka je u ruci imala veliki revolver. Još je bio uperen ravno u Traversa.

Bila je otprilike istih godina kao i Kate Ballard, ali ljepša. Nije bila onako koščata kao Kate, a lice su joj krasila dva ogromna oka okružena gustom svijetlosmeđom, gotovo ridom kosom. Bila je kratko podšišana, gotovo kraće nego srebrni zalisci njena oca. Premda je njen otac imao gustu bradu, na prvi pogled se mogla zapaziti njihova sličnost. Taj je čovjek u mladosti vjerojatno bio vrlo jak, ali sada su mu ramena bila opuštena, pritisnuta velikim teretom godina i napornoga rada.

– Tražim Luceyja – grubo će Travers.

– Time mi ništa nisi objasnio, prijatelju. Što zapravo hoćeš?

– Oni s imanja Star Cross žele ti oteti jezero.

Starac ga je nekoliko trenutaka gledao, ali se činilo da nije nimalo iznenađen:

– Tko sa imanja Star Cross? Ballard ili McCartrey?

– Čini se da je McCartrey prodao ideju Ballardu. – Travers nervozno pogleda djevojku: – Hoćete li joj kazati da makne revolver?

– Ona nije sposobna pogoditi ni stajska vrata – reče starac.

– Stajska vrata meni ne smetaju.

Lucey se nasmiješi. On zijevne i pokrije rukom usta, ali je iza poluzatvorenih vjeda pažljivo promatrao iznenadnog gosta. Dlanom protrlja bradu:

– Čini mi se da ti mnogo znaš o namjerama ljudi koji inače nemaju povjerenja u strance. Ne mogu joj zamjeriti što je bila toliko sumnjičava. A sad mi kažite zašto ste zapravo ovdje, gospodine?

– Zar vi uvijek pogledate zube konju koji vam je poklonjen? – odvrati Travers.

– Želim te dobro upoznati i ispitati. Nisi dojahao ovamo samo zato da mi napraviš uslugu.

– Bio sam radoznao i došao sam ovamo. Čuo sam da ste prilično tvrdi, ali kako stvari sada stoje, ne piše vam se dobro.

– Dirnut sam tvojom brigom – Lucey se hladno nasmiješi: – Sigurno misliš da si mi potreban.

– Imate krivo – odvrati Travers. – Htio bih kupiti vaše imanje.

Dugo su se šuteći gledali, a onda će Lucey:

– Počeo si me zabavljati.

– Kažite cijenu – reče Travers.

– Ti se sigurno šališ, zar ne? Kako si ono rekao da se zoveš?

Sada je Travers oklijevao. Pomislio je na tjeralice sa svojim likom oblijepljene po zidovima kuća u Ehrenbergu.

– Johnny Travers.

– Ne moraš tako vikati – Lucey se ponovo nasmiješi.

– Ne možete se suprotstaviti krdu od tri tisuće grla stoke samo sa ovom borbenom gospodicom. Osim toga nemate novca.

Pete Lucey se glasno nasmije:

– Makni tu pušku, Pita. Momci kao što je ovaj ne sreću se svaki dan. – Lucey se naglo uozbilji: – Mi nemamo ništa osim ovog jezera. Prestar sam da bih pošao tražiti novu zemlju.

– Razumijem vas, ali nemate drugog izbora. Star Cross je veliko imanje, vlasnici su bogati i ako su odlučili domoći se jezera, to će i učiniti. Siromašan starac kao što ste vi, neće moći ništa učiniti. Čudim se da u ovakvim okolnostima nisu to još prije uradili.

– Možda kraj sebe nisu imali nekog tako pametnog kao što si ti da im daje prave savjete.

– Ipak su se dosjetili što će učiniti. Nagovorit će nekoliko momaka da se nasele na vašem pašnjaku. Naravno, to će biti protuzakonito, ali čim ti momci dobiju dokumente da se tu mogu naseliti, a to će sigurno uspjeti, vlasnik Star Crossa će pustiti stoku ovamo. Ako vi ne shvaćate što to znači...

– Oni ne smiju to učiniti! – vikne djevojka.

– Mogu – reče Travers – i hoće ako ...

– On ima pravo – reče Lucey. – Ne preostaje nam ništa drugo osim borbe.

– Zar nas zakon neće štititi? – zapita djevojka.

Otac je pogleda i odmahne glavom:

– Zakon su ljudi, a zaštita sé može različito protumačiti. Koliko glasova mogu dobiti od mene i tebe na izborima oni koji predstavljaju zakon. Nadam se da ti je sada sve jasno.

– Nemate pravo – javi se Travers. – I ja sam uz vas.

– Bojim se, gospodine Travers, da ste nepopravljivi optimist.

– Kada biste kupili naše imanje – reče djevojka – bili biste u istom položaju u kojem smo mi sada.

– Ako ne želite prodati imanje, biste li prodali samo polovinu? – upita Travers njena oca.

Premda mu lice nije odavalo misli, starac je neko vrijeme oklijevao.

– Pa koliko biste platitli polovicu borbe što nas očekuje? – napokon će on.

– Koliko tražite?

– Vi ste onaj koji želi kupiti, pa onda kažite i cijenu.

– U redu. Za polovicu zemlje, uključujući i jezero, polovicu stoke i svega ostaloga, a uz to da donosim odluke što treba činiti, dajem deset tisuća dolara.

Starac se zagleda u njega. I djevojka ga je zabezeknuto promatrala.

– Izgledaš kao momak koji nema niti deset centi u džepu – sumničavo će starac.

– To uopće nije važno. Dobit ćete novac.

I dalje su ga gledali s nevjericom

– Imam više nego što vam nudim – ljutito će Travers opazivši njihovo nepovjerenje i posegne za novčanikom, u džepu.

– Onda si prilično naivan i zelen – iskreno će starac. – Cijelo imanje ne bi vrijedilo više od deset tisuća dolara ni kada bi se svi otimali za njega.

– Pa dobro, onda sam glup. Zar i vi to želite biti?

– Čini se da nisi kazao sve što namjeravaš i zato bih htio poduzeti neke mjere. Na primjer, odluke ćemo donositi glasanjem. Svi ćemo imati jednaka prava: ti, djevojka i ja.

– Hoćeš li se protiviti mojim prijedlozima i odlukama? – upita Traver nakon kraćeg razmišljanja.

– Vjerojatno. Možda ti izgledam glup, ali ja znam koliko je dva i dva. Ti mi nisi rekao sve svoje namjere i sve dok posve ne otkriješ svoje karte, nećeš odluke donositi sam. Ako ne želiš pristati na ovakvu nagodbu, možeš otići.

Travers pogleda djevojku. Imala je čudne oči. Činilo mu se da mijenjaju boju prema djevojčinu raspoloženju. Bilo je nečeg istočnjačkog u njima. Čak su joj i jagodice na licu bile neobično visoko, kao da je u njoj bilo malo indijanske krvi. U svakom

slučaju, bilo je nečeg u njoj što nije mogao otkriti, ali ako pristane na prijedlog starog Luceyja, morat će se potruditi da to učini.

– Pa onda? Pristaješ li na prijedlog, ili ne?

Kada je Travers starcu ponudio novac, činilo se da se ovaj posve promijenio. Kao da starac nešto smišlja, da ga već drži na nišanu i Travers se pokaja što je starcu tako brzo ponudio veliku svotu novca.

– Mislim da neću – napokon će on. – Čovjek bi trebao biti prilično glup kad bi natovario na vrat veliko imanje kao što je Star Cross, a pri tom imao vezane ruke. – On uzjaha konja.

Kad je starac shvatio da će Travers otići, zbunjeno se počne češati po bradi. Travers nije znao što djevojka ima na umu, ali je opazio kako je uhvatila starca za lakat.

Travers dotakne rub šešira:

– Milo mi je što smo se upoznali – reče, okrene konja i krene.

Šarac se već bio domogao staze što je vodila prema brijegu, kada Travers začuje povik:

– Stani!

Travers se nije okrenuo, niti je stao, sve dok ga starac nije sustigao:

– Nismo se razumjeli – zadihano će on. Htio sam ti reći da nije baš jednostavno dati imanje strancu na upravljanje. Dogovarat ćemo se o svemu, sve dok te bolje ne upoznam.

– Pa, mogli bismo pokušati – bez oduševljenja će Travers. – Kada čovjek namjerava dati toliki novac, posve je razumljivo očekivati da će voditi glavnu riječ.

– Tako će i biti – brzo će starac. – Otići ćemo u grad i sastaviti ugovor...

– Znam i sam stati na rep varalicama. Ugovor možemo sročiti i bez odvjetnika – hladno će Travers. – Osim toga, mi sami ne možemo dovesti u red ovo mjesto i htio bih znati kada mogu unajmiti momke koji će nam pomoći?

– Pa – nervozno će Lucey – čim povisiš cijenu.

– S vama se vrlo teško dogovarati – suho će Travers. – Želite li postaviti još neke uvjete?

Lucey odmahne glavom.

– Dobro. Pa da se dogovorimo. Što mogu dobiti za deset tisuća dolara i plaćanje pomoćnika koje bih unajmio?

– Polovicu imanja Crescent, uključujući zemlju, stoku i zgrade. I žig, naravno.

– U redu – reče Travers. – A tko će donositi važnije odluke?

Starac ga zabrinuto pogleda:

– Želio bih ti ponekad dati pokoji savjet. Na kraju krajeva, ja dobro poznam ljude u ovom kraju.

– Hoću li sam donositi važne odluke?

Starcu je očito bilo vrlo teško, ali napokon potvrdno kimne glavom.

– Hoće li se složiti vaša kći?

– Nebesa! – vikne starac. – Ona je moja kći, zar nije?

– U redu. Sastavite ugovor i imat ćete suvlasnika imanja Crescent.

Slijedio je starca do kuće ispred koje je stajala djevojka. Ostao je na konju. Starac je ušao u kuću da napiše ugovor. Nije postigao ono što je želio, ali zaključi da bi mogao uspjeti pokositi nešto trave, ako uspije unajmiti radnike. Za sada je najvažnije postati poznat unaokolo kao ortak, suvlasnik imanja Crescent. Nadao se da nitko nije pošao u potjeru za njim i da neće njuškati naokolo. Gotovo je bio siguran da ga neće tražiti među vlasnicima imanja u okolici Wildflowera.

Travers odjednom postane svjestan da ga djevojka promatra i to ga zbuni. Gledala ga je tako otvoreno i sa zanimanjem, kao da nikada prije nije vidjela muškarca. Na svojim lutanjima sretao je djevojke, ali nikada se nije čvršće vezao za neku od njih, a to nije ni želio. Ova koja ga je sada netremice promatrala izgledala je pomalo divlje. I on se u nju zagledao.

Lupita je vjerojatno po majci bila Meksikanka. Podsjeti ga na Kate Ballard, zbunjenu i nespretnu djevojku koja je također odrasla bez majke. Ova zemlja je bila pravi pakao za žene, ali sada nije bilo vrijeme za razmišljanje o djevojkama. Imao je važnijeg posla.

Pogleda starca koji je upravo izašao iz kuće. Mahao je sa dva lista papira kako bi osušio tintu.

– Je li gotovo? – upita djevojka.

– Moraš mi se potpisati na jednom od ovih papira – reče starac pruživši Traversu ugovore, pero i tintu.

Travers pročita što piše na kopijama, spremi jednu u džep, a drugu stavi na koljeno i našvrlja potpis.

– Kamo si krenuo? – žurno će starac kada je Travers uhvatio uzde. – Zar nešto nisi zaboravio?

– Novac? Do vraga, ne mislite valjda novac držati ovdje?

– Svakako ga neću držati u onoj prokletoj banci.

Travers ga pogleda, slegne ramenima i izvadi snop papirnatih novčanica.

– Ne misliš mi valjda platiti tim papirnatim smećem? – reče starac.

– Zar to nešto smeta?

– Ljudi u ovom kraju ne vole papirnati novac.

Travers nastavi brojati novac, ne obraćajući pažnju na starčevu opasku.

– Znate li koliko bi ovo težilo u kovanu novcu. Više nego bih ja mogao tegliti sa sobom. Ako želite, ovo možete promijeniti u bilo kojoj banci. Dat će vam što želite.

Lucey preko volje prihvati pruženi novac.

– Znaš li što bi se moglo dogoditi ako moju kuću zahvati požar?

– To je vaša briga. Najsigurnije mjesto za novac je banka.

– Ali, nemoj – odvrati starac. – A zašto ti svoju uštedevinu držiš u džepu?

– Ali isto tako ne držim novac u rupi kao što to činite vi – hladno će Travers. – U slučaju da vam na pamet padne neka nezgodna misao, dobro pogledajte.

Luceyju nije bilo jasno odakle se iznenada pojavila, ali odjedanput sebe nađe kako pilji u revolversku cijev.

– Zaboga, sine – izlane starac teško dišući. – Zar želiš da me udari kap?

– Želio bih da znate da imam vrlo lagan san.

Travers vrati revolver u korice ispod kaputa i dohvati uzde.

– Osim u Wildfloweru, gdje se još u okolici mogu kupiti potrepštine i kako mogu tamo stići?

IV

Razlika između Willocka i ostalih gradića smještenih u dolini Sulphur, bila je u tome što je Willock imao više ulica, manje poginulih stanovnika, ali zato više propalica nego u ostalim naseljima.

Travers ovlaži pivom suho grlo u prvoj gostionici i zapita gostioničara gdje bi mogao naći dobre goniče stoke.

– Tražite pomoćnike? A kakvu vrst pomoćnika?

– Nekoga tko dobro zna posao goniča, ali ne mari tko je vlasnik stoke.

Gostioničar se zamisli i dobro pogleda naokolo prije nego se obratio Traversu tihim glasom. Travers mu turne novčanicu u šaku.

– Potražite Wimpyja Sellersa.

Travers izađe, uzjaha konja i polako krene glavnom ulicom prema mjestu koje mu je spomenuo gostioničar.

Salun se izvana nije razlikovao od ostalih mjesta slične namjene u gradu. Iznutra je bio namješten i opremljen kao i ostali saluni u gradu, a i cijene su bile slične. Razlikovao se jedino po ljudima koji su ga posjećivali. Travers odmah opazi da su to grubi i opasni tipovi.

Nekolicina je sjedila za stolovima. Neki su igrali poker. Većina je stajala oko šanka. Prava gužva. Nijedan salun u gradu nije se mogao pohvaliti s toliko gostiju u to doba dana.

Travers se uspije progurati do šanka. Kazao je gostioničaru da svima plaća po jedno piće. U prostoriji zavlada muk. Svi su se okrenuli prema Traversu. On se nasmiješi, ali je istovremeno hladno i pažljivo promatrao ta ogrubjela lica.

– Čekaj malo ! – vikne jedan podeblji grubijan. – Želim znati tko me časti, a pogotovo ako je to netko tko je došao. – Promatrao je Traversa, neprijateljski žmirkajući očima.

U prostoriji je vladala napeta tišina. Travers je šutio. Nije ni trepnuo očima.

Onaj drugi se zacrveni kao rak:

– Smrdiš mi na čovjeka od zakona.

Ljudi su se brzo odmaknuli kad je debeljko krenuo prema Traversu. Zamahnuo je rukom u namjeri da uhvati Traversa za kaput, ali mu to nije uspjelo. Travers je strelovitom brzinom zabio šaku izazivaču među zube, a istovremeno mu zarine revolversku cijev u trbušinu.

Ljudi mogu biti grubi, ali da istovremeno znaju gdje je granica takvu ponašanju. Napadač se nije ni pomaknuo.

– Ako želiš, možeš nastaviti ovo što si započeo.

Čovjek se nije ni pomaknuo. Travers se napokon odmakne i vrati revolver u opasač tako brzo, da ga oko nije moglo slijediti.

Netko uzdahne, ali to nije bio momak ispred njega.

– Nevjerojatno koliko si hrabar i brz.

– Nađi nam prazan stol – reče Travers i naruči bocu pića, dok se debeljko probijao kroz ljude što su ih okruživali.

Gostioničar im je pronašao stol u uglu prostorije, dovoljno udaljen od ostalih da se ne čuje razgovor. Očito je gostioničar mislio na sve. Kad su se smjestili, Travers polako natoči piće u čaše:

– Rečeno mi je da se za ono što trebam obratim Wimpyju Sellersu? Gdje bih ga mogao naći?

Čovjek ga je odmjeravao. Šutio je. Onda digne čašu i ispije dobar gutljaj. On ponovo pogleda Traversa:

– Zbog čega ga trebaš?

– Zbog posla. Trebam nekoliko dobrih, iskusnih ruku. Jesi li ikad čuo za Star Cross, Ballarda ili McCartreyja?

Čovjek ga je netremice promatrao dok je ulijevao još pića u svoju čašu.

– Što imaš s tim ljudima?

– Čuo sam da ih sada muči suša. Njihove nedaće bi moglo riješiti jezero u blizini potoka. Oko jezera se pružaju prostrani sočni pašnjaci što pripadaju imanju Crescent. Njegov vlasnik je starac po imenu Lucey. McCartrey i njegov gazda bacili su oko na jezero i starčevo imanje.

– Što ti imaš s time?

– I jezero pripada imanju, a ja sam sada vlasnik polovine imanja.

– Znači da tražiš pomoć – reče čovjek zažmirivši na jedno oko.

– Tražim samo nekoliko sposobnih momaka. To će biti dosta.

– Ti momci bi mogli biti mrtvi. Čini se da si to previdio.

– Dobro plaćam – napomene Travers. – Ti moraš odlučiti. Ako ne pristaješ, potražit ću tog Sellersa.

– Ja sam Sellers. Tko te poslao k meni?

– Zar ti to nešto znači? Rekli su mi da si ti prilično tvrd momak. Zar ti je netko potkresao krila?

– Nevjerojatno koliko si hrabar i drzak, momče – reče Sellers i pokaže prstom prema prozoru na drugoj strani prostorije. Kroz prljavo staklo vidjelo se deblo stabla. Na njemu je bila tjeralica, Traversu dobro poznata. Vidio je istu takvu u Ehrenbergu. Nagrada je iznosila 2000 dolara.

– Nagrada je premala – Travers će prividno miran. Očekivao je da će u Sellersovoj ruci ugledati revolver. – Zar ti se ne čini da si sada propustio priliku.

– Zar ti izgledam kao lovac na premije s tjeralica? – odvrati Sellers.

– Takva vrsta ljudi se svugdje može naći. Mogu li zaključiti da ti ovakav poslić odgovara?

– To ćemo još vidjeti. A novac?

– Jesi li zadovoljan s dvije tisućeipetsto? Hitio bih da mi ne postavljaš suviše pitanja o poslu.

– Koliko će trajati posao? – upita Sellers. – Jedan tjedan ili mjesec?

– Ovisi o poslu – odvrati Travers. – Treba da odabereš još dva momka i da ih platiš.

– Pa ... je li to sve što možeš dati?

– Za taj novac mogao bih unajmiti pola grada.

– S tim ne bi mnogo dobio.

– Na tebi je red, prijatelju – reče Travers ne trepnuvši.

– Nemoj me požurivati.

Sellersov pogled nije odgovarao ružnom tonu njegovih riječi. Bilo je nečeg prepredenog u njegovu pogledu i Traversu to nije promaklo. Morat će tog čovjeka držati na oku.

– Zar ne bi mogao dati okruglo tri velika zelembaća?

– Ni govora. Ti ćeš već pronaći način kako da zaradiš još više. Unaprijed te upozoravam da me ne pokušavaš prevariti.

– Pretpostavljam da bi to bilo prilično bolno za mene.

– Imaš pravo – nasmiješi se Travers.

– Dobro. Dobit ćeš pomoć. Kada se moramo pojaviti?

– Sutra – Travers mu izbroji nekoliko stotina dolara predujma. – Ostatak ćeš dobiti nakon obavljena posla. Sve to neće trajati više od dva tjedna... ako nas posluži sreća. Upamti, ja sam gazda!

* * *

Travers nije odmah krenuo kući. Izašavši iz saluna, pogledao je naokolo, prišao stablu na kojem je bila pribijena tjeralica i jednim trzajem ruke skinuo je s debla, zgužvao i strpao u džep. Naravno, bio je neugodno iznenaden saznanjem da tjeralice s njegovim likom vise naokolo, ali je isto tako znao da bi bilo vrlo glupo ići naokolo i skupljati ih.

Zatim je odjahao do saluna Dos Cabezas, postavio nekoliko

limenki na stol i pokazao nešto od svoje vještine u gađanju. Oko njega se okupilą gomila radoznalaca. Kada je završio, otpuhnuo je dim s revolverske cijevi i upitao tko bi ga od okupljenih naokolo mogao nadmašiti.

Javio se samo jedan. Bio je to prištićavi momak u kratkom kaputu od teleće kože. Travers ga potcjenjivački pogleda.

– Hoćeš li platiti? – upita momak.

– Svima plaćam piće – odvrati Travers.

– Hoćeš li platiti za svaki komad probušenog novca? – podrugljivo će hvalisavac.

Travers potvrdno kimne i hladno se nasmiješi.

Gotovo prije nego se uspio odmaknuti, iznad dječakove glave se zavrte metalni novčići. Brzinom munje u dječakovoj ruci se pojavi revolver i zagrmi. Dva od pet novčića bila su netaknuta i dječak ih podigne s poda. Travers izvadi iz džepa tri komada kovana novca da nadomjesti probušene. Iz gomile su se čuli povici odobravanja.

– Gdje je obećano piće? – upita postariji čovjek.

Travers plati ne skidajući pogleda s dječaka.

– Pogriješio si – reče mu momak. – Ako si došao ovamo da nešto zaradiš, grdno si se prevario. Brzo ću ti isprazniti i ono malo što imaš u džepovima.

Travers šutke izvadi jednu novčanicu iz snopa što ga je imao u džepu, zgužva je i baci prema dječaku. Gotovo prije nego je novčanica poletjela u zrak, momak izvuče revolver, opali i novčanica je nestala.

– Tvoji su te trebali dobro istući kad si bio mali – reče Travers ne obraćajući pažnju na gomilu okupljenu oko njih.

– Nemam roditelja.

– Želiš li posao?

– Hoće li biti pucnjave? – odvrati dječak.

Travers ga je još promatrao. Nije mu se svidjelo ovo što mu je dječak upravo pokazao.

– Možda će biti i toga – preko volje će on.

– Pristajem – reče dječak.

Travers ušuti. Zaželio je da odustane i ne unajmi dječaka, ali je morao. Morao je imati zaštitu od onih koje je maloprije unajmio.

– Pođi, uzmi konja i sve što ti je nužno potrebno – reče on dječaku. – Čekat ću te na cesti prema Bowie.

V

Izjahavši iz grada, Travers se zaustavi u cedrovu šumarku pokraj ceste. Htio se malo odmoriti i zato sjaha s konja i sjedne u hladovinu. Pokušavao je zamisliti kako će se događaji dalje razvijati, ali mu to ni uz najbolju volju nije polazilo za rukom. Morao je unajmiti nekoga tko će mu pomoći u slučaju neprilika. Znao je da je to mač sa dvije oštrice, jer bi se oni

unajmljeni grubijani lako mogli okrenuti protiv njega. Njima nije mnogo značilo što će ih dobro platiti. Dapače, takav postupak može kod njih izazvati čak i prezir.

Kako možeš imati povjerenja u nekoga poput Sellersa? Taj tip bi lako mogao prijeći na protivničku stranu, pa čak ga i predati onima koji su izdali tjeralicu za njim.

Travers nije mogao sebe uvjeriti da nije imao drugog izbora kad se upleo u sve ovo. Nitko mu nije prislonio revolversku cijev na čelo i kazao da kupi dio ranča Crescent. Čak ni Kati Ballard nije to palo na um. Možda čak ne bi ni pristala na to. Kako čudaka kakav je stari Lucey, zadržati da ne učini glupost? Ako starac nije sposoban sam sebi pomoći, kako mu on može spasiti ranč?

Jedini mogući način bio je kupiti dio ranča. Ali kako se dva čovjeka, dva vlasnika ranča, mogu suprotstaviti moćnicima koji upravljaju velikim rančom kakav je Star Cross? Morao je unajmiti ljude.

Ponovo se prisjetio Sellersa i opet njime ovlada neugodan osjećaj da tom čovjeku ne smije vjerovati, premda je morao priznati da mu je takva vrst pomoći potrebna. I zato što tom grubijanu nije vjerovao, unajmio je onog žutokljunca da ga štiti. Svaki put kad bi se prisjetio toga, osjetio bi kako mu se grči želudac.

Izvadi iz džepa zgužvanu tjeralicu i zapali je. Znao je što bi mu bilo najbolje učiniti. Trebao bi otići iz ovog kraja, i to što prije. Ipak je osjećao da to neće moći uraditi.

U Traversovoj prošlosti bilo je trenutaka na koje nije bio baš ponosan, ali među njima nije bilo ono što se dogodilo prije nego su poslali potjeru za njim. On nije ubio tog glupana! Sve što je učinio bilo je da ga je u pokeru uspio operušati za pedeset tisuća dolara. Nije znao da je igra bila namještena. To je doznao tek kada je vidio to kopile kako se došaptava s nekim ljudima na drugoj strani broda na kojem su kartali.

Sada nije bilo vrijeme da se prisjeća tih događaja.

Još nije bilo kasno da tog žutokljunca, koji dobro barata revolverom, ne umiješa u sve ovo. To bi bila veća odgovornost, nego da sa sobom nosi košaru punu zmija otrovnica. Već na prvi pogled opazio je dječakovu nesigurnost.

Travers izvede konja iz šumarka. Ugledao je dječaka kako mu prilazi gotovo u istom trenu kada je i ovaj njega opazio.

– Nisam te ni pitao kako ti je ime – reče Travers.

– Bronc Reider. – Bilo je nečeg prkosnoga u načinu na koji je izgovorio svoje ime.

– Pođi za mnom – reče mu i krene u smjeru odakle je dječak upravo došao.

– Mislio sam da idemo u Bowie – reče dječak. – Znam – reče Travers. – A tako sigurno misle i tvoji prijatelji.

– Ja nemam prijatelja.

Čovjek bi mogao razumjeti ovakav odgovor, ali Travers zaključi da će biti bolje ako šuti. On potjera konja. Dječak se nije makao s mjesta. Nakon kraćeg vremena, Travers začuje kako ga zove.

– Hej! Kamo si se zaputio?

– Ako si prihvatio posao...

– Do vraga, već sam rekao da prihvaćam.

Prešli su desetak kilometara da nisu progovorili niti jedne riječi. Travers napokon zastane da se konji malo odmore.

– Kada si posljednji put nešto popio? – upita Reider. – Htio bih s tobom malo porazgovarati. Ima nečega mutnog u svemu ovom.

Travers je morao priznati da ga je iznenadila dječakova oštroumnost. Ni na kraj pameti mu nije bilo da bi ovaj hvalisavi prištićavi žutokljunac mogao postavljati pitanja.

– Radit ćeš kućne poslove.

Reider nije mogao zatomiti bijes. Bio je crven od srdžbe.

– Nemoj se uzrujavati prije nego doznaš razlog ljutnji – reče Travers. – Pitao si zašto sam te unajmio i kazat ćeš im ovo što sam ti maločas rekao. U stvari, bit ćeš nešto kao pas čuvar. Budući da postoji mogućnost da bude i pucnjave, unajmio sam tri tipa koji bi mi mogli pomoći. Naravno, platit ću im, ali čovjek nikad ne zna na čemu je s ljudima kakvi su oni. Tvoj je zadatak da pripaziš na njih. Jesi li ikad čuo za Wimpyja Sellersa?

Reider s nelagodom proguta slinu i odmahne glavom.

– Želio bih da posebno pripaziš na njega. – Tamo ćeš upoznati i jednu djevojku. Drži se podalje od nje. Jasno?

Na Reiderovim koščatim obrazima pojavi se malo rumenila. Promatrao ga je netremice kao mačka.

– Ona je kćerka mog ortaka, starca po imenu Pete Lucey. Pomalo je divlja. Jučer me je gotovo ubila. Starac oštro motri na nju i ne bih htio imati neprilika. Predstavit ćeš se kao momak koji pomaže u kućnim poslovima, ali morat ćeš slušati samo moja naređenja.

Momak izvuče iz džepa vrećicu s duhanom, smota cigaretu i zapali:

– Nisi mi još rekao koliko ću dobiti za taj posao?

– Još ćemo vidjeti. Dobivat ćeš petnaest dolara kao radnik. Kad više ne budeš potreban kao Sellersov čuvar, dobit ćeš petsto zelembaća. Moraš raditi samo ono što ti ja kažem, inače ćeš letjeti sa Crescenta. – Travers pogleda naokolo. – Moramo krenuti.

S mjesta na kojem su zastali nije vodila staza do Crescenta, ali Travers je dobro upamtio kuda valja ići. Sunce se naginjalo prema zapadu. Travers osjeti glad.

Sada su silazili niz strmu padinu koju je Travers već jednom prešao. Nije bilo lagano silaziti jer su se konji usplahirili. Traversa pomalo iznenadi dječakova šutnja i strpljivost. Nije prigovarao, ali kad su zastali da se malo odmore, upita kako da zove svog poslodavca. Travers mu je kazao starčevo ime ali ne i svoje. On ga oštro pogleda:

– Bit će dovoljno da me zoveš gazdom. Ako ti to ne odgovara, zovi me Johnny.

Mladićevo lice ničim nije odavalo što misli, ali Traversu se učini da mu je u očima pročitao sumnjičavost, i to ga prilično uznemiri. Reider bi se mogao pitati zašto mu je kazao samo svoje ime a ne i prezime. To nije bio uobičajeno. Ipak, ne bi trebao imati razloga za sumnju. Da nije bio ono za što se predstavio, Travers ne bi imao rančera za ortaka.

VI

Travers i Reider stigli su pred kuću starog Petea. Već je pao mrak. Iza poluotvorenih prozora dopiralo je slabo svjetlo.

Premda nije očekivao da će ga starac i njegova kći dočekati s dobrodošlicom, Travers s nelagodom osjeti neku napetu tišinu što je vladala u dvorištu ispred kuće. Travers zaustavi konja i osluhne. Pokušavao je pogledom prodrijeti kroz tamu što je vladala naokolo. Iza sebe je čuo uzbuđeno mladićevo disanje. Nije mu promaklo komešanje konja koji su bili privezani u sjeni iza kuće.

– Imaju društvo – promrmlja on kroz zube. – Ti ostani ovdje. Idem vidjeti što se događa unutra – reče Reideru.

Iz kuće se začuje vika. Bili su to grubi, hrapavi muški glasovi. Tu i tamo čula bi se Lupita.

Travers se polako prišulja kući. Prije nego je stupio na prag, još jedanput pogleda konje koji su stajali kraj kuće. Provirio je unutra.

Djevojka je, crvena i puna modrica, stajala naslonjena na stol. Na jednom obrazu vidjeli su se crveni tragovi udarca prstiju. Starac je kiptio od bijesa, dok su ga dva neznanca čvrsto držala za nadlaktice. Prema djevojci je bio okrenut brkati dugajlija i očito je vodio glavnu rječ.

Bio je okrenut leđima dvorištu i upravo je govorio:

– Nemoj se praviti pametna. Zašto ne priznaš da je tvoj stari platio onom tipu da ubije naših šest goveda?

– Odakle mu novac. Nema čak ni da mi kupi običnu haljinu!

– Brkajlija se nije dao smesti:

– Ako treba, ovdje ću ostati cijelu noć. Točno znam da je taj kučkin sin bio ovdje jer su ga pratili. Zar želiš da se malo bolje pozabavim tobom?

– Ostavi je na miru! – vikne Lucey. – Ja sam pucao u te proklete krave.

– E, to je već bolje – reče visoki, brkati čovjek i priđe starcu. U tom trenu jedan od one dvojice koji su držali Luceyja, opazi Traversa na vratima i vidjevši iznenađen pogled svog čovjeka, brkajlija se okrene. Opazivši Traversa, on instinktivno pogleda u svoje revolvere.

– Samo pokušaj – reče Travers. – Ako staviš svoje šape na revolvere, možeš se pozdraviti s ovim svijetom. Kaži mi jesi li ti glavni ovima ovdje?

– Deke McCartrey. Ja sam ...

– Nisam dobro čuo vaše ime, ali nije ni važno. Kada vam je već do borbe, zašto ne pokušate sa mnom?

McCartrey vrškom jezika ovlaži suhe usne. Druga dvojica su bili pustili starog Petea, ali ni oni ne odgovore na Traversov izazov.

– Propustio si jedinstvenu priliku – Travers će McCartreyju. – Ja sam taj kučkin sin o kome ste maločas razgovarali. Zar se bojite? Vi ste trojica, a ja samo jedan.

Kako se nitko nije pomaknuo, on namjerno skrene pogled na djevojku:

– Vrati mu pljusku. Možda će ga to prisiliti da izvuče revolver.

– Budi mirna, Pita! – vikne starac.

Travers se kratko nasmije i uđe u prostoriju:

– Ako nemate više što kazati, možete uzjahati one svoje rage i čistiti se odavde. Oh, da – obrati se McCartreyju kada je ovaj krenuo prema izlazu: – Mislim da će biti bolje ako ti kažem da sam ja suvlasnik ranča Crescent.

Travers je sjao od zadovoljstva gledajući kako McCartrey polako shvaća što mu je upravo kazao. Za njega to svakako nije bilo ugodno saznanje.

Kada se okrenuo prema djevojci, Traversu nisu promakli pokreti ruku one dvojice. Ipak je on bio brži. Njegov revolver je prvi opalio. Onaj bliži počne urlati od boli i uhvati se za šaku u kojoj je maločas držao revolver. Drugi brzo baci svoj pištolj i stavi ruke iznad glave.

– Ozlijedio si mu ruku!

McCartreyjeve oči bile su pune mržnje, ali nije pokušao povući revolver. Travers vrati revolver u korice i podrugljivo se nasmije:

– U redu. Nadam se da smo se nas dvojica dobro razumjeli. Ubuduće, ako se na Crescentu pojavi kakav uljez, neće mu se pružiti prilika da pobjegne. A sada možeš odvesti ove svoje gliste. Nemoj zaboraviti revolver na poadu.

Čim su otišli, Lupita mu drhtavim glasom prigovori što ih je na ovakav način otjerao:

– Znaš li u kakve si nas nevolje sada uvalio?

– Naravno da znam – grubim će glasom Travers. – Lekcija je bila prilično oštra. Samo mi je žao što metak nije pogodio McCartreyja, nego onog drugog. – On pogleda njena oca: – Zašto su došli ovamo?

Čini se da je vaša učiteljska pamet ishlapila kada ste ubili tih šest ...

– Ja nisam ...

– Prokletstvo. Čuo sam kada ste priznali ...

– Želio sam da Piti ne učine što nažao. Zar misliš da sam tako lud? Pogledaj unaokolo. Ako nađeš ijedan trag ubijene stoke...

– Znači li to da su oni to sve namjestili?

– Posljednje njihovo govedo ubio sam prije dva mjeseca. Ako ovo sve i nije namješteno, onda su svakako izmislili. Nema ubijenih goveda s ove strane ograde.

– Možda su samo tražili ispriku da dođu ovamo i pokažu svoju moć – zamišljeno će Travers.

– McCartrey nas je i prije uznemiravao – reče starac, ali zašuti vidjevši kako Travers promatra Lupitu. Ona je bila crvena kao rak.

– Odjahali su – reče Reider. Stajao je na pragu.

Otac i kćerka se okrenu prema neznancu. Starac pokuša dohvatiti revolver što su ga McCartreyjevi ljudi ostavili iza sebe.

– Polako – promrmlja Travers. – Ovaj momak će nam pomagati. Zato sam ga doveo. Sutra će doći trojica koje sam unajmio u gradu. Momci su prilično grubi.

– Ti ćeš ih plaćati – ljutito će starac.

– Da kimne Travers. – Smjestit će se u zgradi u dvorištu. Tvoja djevojka će kuhati ...

– Kako možeš biti tako slobodan? – pobuni se djevojka.

– Ako ne želiš to raditi ...

– Ako ništa drugo, a ono si me mogao pitati da li to želim raditi.

– Gospođice Lucey – Travers teatralno skine šešir – hoćete li biti tako ljubazni da u službu vaše visosti stavite ove lonce i zdjele?

On se grohotom nasmijao kada je ona ljutito zatoptala nogama.

Starac raširi ruke:

– Oh, žene! Ponekad je teško s njima izići nakraj. Možda zato što je odrasla bez majke ... ali ona će to učiniti. – Starac se okrene Raideru: – Hoćeš li već jedanput donijeti namirnice i ostalo?

Mladić ga pogleda ne razumijevajući što mu je starac htio kazati.

– Ja sam jednostavno zaboravio išta kupiti – sjeti se Travers.

– Možeš njega poslati ...

Travers odmahne glavom:

– Reider će i ovdje imati posla preko glave. Bit će najbolje da ti odeš.

Lucey ga ga ispitivalački pogleda:

– Nećeš se pokušati otarasiti mene, zar ne?

VII

Sutradan ujutro stari Pete upregne konje u stara škripava kola i, cijelo vrijeme brundajući, odveze se u grad.

Kada je starac otišao, Travers pozove djevojku. Napravio je lice što je mogao ljubaznije i zamolio je da li bi ga mogla povesti i pokazati mu gdje stoka s ranča obično pase.

– Napravila bi mi veliku uslugu, a uz to ti se pruža prilika da se naužívaš svježeg zraka.

Ona ga je oštro gledala.

– Nemoj se bespotrebno uzbuđivati – nasmiješi se Travers. – Neće mi biti baš ugodno, ali obećavam da ću se pristojno vladati. Ako si zabrinuta za svoj dobar glas, mogli bismo momka povesti sa sobom.

– Ja te se ne bojim – reče ona zabacivši glavu. – Pođi po konje. Dok ih osedlaš, ja ću biti spremna. Moj konj je onaj sivi s pjegicama.

Travers osedla svog šarca, a ona pođe po Lupitinog konja. Reider pođe za njim.

– Čuo sam što si rekao onima sinoć. Ako se pojave dok ti ne budeš ovdje, mogu li se sam pobrinuti za njih?

– Želim da se ne miješaš ni u što i da nikome bespotrebno ne dijeliš lekcije – oštro će Travers. – Čak ni Sellersu. Jasno? Unajmio sam te samo zato da ga držiš na oku ...

– A zašto sam jučer morao dokazivati da dobro gađam?

Travers se počeo pomalo uzrujavati:

– Želio sam biti siguran da čovjek kojeg unajmljujem može u slučaju potrebe sebe obraniti. Ne želim da se ovuda vucaraš kao uobraženi revolveraš. Moraš se vladati kao momak koji pomaže u kući, inače ću te izbaciti. Je li ti to jasno?

Bilo je jasno kao dan da momak nije bio baš oduševljen tim što je čuo.

– U redu – promrmlja napokon. – Ali ako netko pokuša povući revolver«...

– To nitko neće učiniti ako se budeš vladao u skladu s tvojim godinama. A sada prestani biti natmuren i počisti torove.

Opazio je Lupitu kako prilazi svom konju. Bez riječi je uzjahala. Travers krišom pogleda momka. Djevojka se bila presvukla u hlače i košulju koja je pokrivala isto toliko koliko je i otkrivala. Lupita je opazila njegov pogled:

– Vjerujem da ćeš više promatrati okoliš nego...

Travers duboko udahne:

– I ja se nadam.

Kad su odlazili mogao je osjetiti kiselo Reiderovo lice kako gleda za njim. Tko zna što mu se pri tom motalo po glavi.

Okružen požutjelom travom, Travers ubrzo zaboravi žutokljunca, a možda je i Lupita bila uzrok tome. Čini se da je danas naumila novom ortaku svog oca pokazati da može biti i ugodna.

Djevojka je svoje dane pune usamljenosti provodila samo na svom ranču i sada je sa zanimanjem slušala Traversa kako priča o drugim krajevima i ljudima.

Njena majka je došla iz Duranga u čijoj je okolici Travers proveo neko vrijeme. Pričao joj je o rudarima i rudnicima u tom kraju. Bilo mu je drago što je zanima njegovo pričanje.

Zanijeti razgovorom pustili su da ih konji vode svojim putem. Lupita nije ništa pričala o svom usamljenom životu na Crescentu, o svojim željama, nadama, snovima...

Bila je djevojka s nekoliko lica. Travers je bio zatečen kada je posve sabrano rekla:

– Opazila sam da gledaš naokolo kao da stvari nisu ondje gdje si očekivao da će biti. Nisi se zaputio u ovu šetnju zbog mene ili zbog toga da vidiš naša goveda, je li tako?

– Nekako sam se nadao da ću naići na trag onih koje je McCartrey namjeravao ovdje naseliti.

– Kako si otkrio njegove namjere?

– Tebi ništa ne promakne – odvrati Travers.

– Nije ni čudno kad živim u ovakvim prilikama. Ne trebaju mi naočale da vidim kako bi ti imao mnogo više toga kazati nego si nam rekao. Ne vjerujem da si tek tako došao ovamo.

– Nisam. Došao sam vas upozoriti...

– Naravno – nasmiješi se ona. – To si nam već rekao, ali dobri samaritanci su ovdje rjeđi nego zubi u kokoši.

Travers se šutke zagleda u nju.

– Postoje dvije vrste ljudi koji dolaze u Wildflower. Većina su lutalice i propalice. Pomalo izgledaš kao i oni, ali te izdaju tvoj govor i djelomično ponašanje.

– Kao da si dosta čitala raznorazne mračne knjige.

– Knjige što ih čitam nisu nimalo glupe i mračne. Ako si bio tako pametan da otkriješ Ballardove namjere, onda si isto tako mogao shvatiti da nas nisi privolio svojom slatkorječivošću, već našim beznadnim položajem.

– Je li tvoj otac istog mišljenja?

– Moj otac drži svoje mišljenje za sebe. Bilo je očito – nastavi ona – da bi tvoja priča o Star Crossu mogla biti posve istinita, ali da je ona bila samo izgovor da dođeš ovamo. Htio si razgledati ovo mjesto. Ipak si morao imati vrlo jak razlog da dođeš ovamo, kupiš dio imanja i podmetneš leđa svim ovim nevoljama s kojima se mi borimo.

Travers ju je zbunjeno gledao. U njemu je zvonilo na uzbunu. Ova djevojka je bila bistrija i lukavija nego ju je on smatrao. A isto tako i njen otac. Pitao se što bi bilo najbolje poduzeti.

Pokušao je da mu glas zvuči sumnjičavo:

– A kakva je druga vrst ljudi koji dolaze u ovaj kraj?

– To su oni koji se stalno okreću iza sebe.

– Ti misliš da ja...

– Mislim da si došao ovamo jer se želiš sakriti. Sigurna sam u to.

Travers se usiljeno nasmije:

– To zaista ima logike. Čovjek koji bježi od nekog, kupuje ranč da bi upao u pravi rančerski rat.

– Nije bilo nikakva rata dok se ti nisi pojavio. Ti vrlo dobro znaš da smo mi i prije imali neprilika s njima.

Pred njenim pogledom nije se moglo dugo izmotavati. Traversu je nestajalo zraka, ali ipak uspije progovoriti:

– To bi značilo da netko tko želi zamesti trag, navaljuje na leđa ništa više nego ranč kakav je Star Cross.

– Bez obzira kakvi su tvoji razlozi zašto si sada ovdje, drago mi je da si tu – nasmiješi se ona.

Zašutjeli su. Travers ju je šutke pratio. Vraćali su se na ranč. Zašto mu je sve ovo rekla? Što se iza toga krije?

Zato što je htjela doznati. To je bilo očito. Ali iza te namjere krilo se još nešto, što on nije mogao dokučiti.

Smetala mu je njena sumnja. Sumnja ponekad može biti vrlo neugodna. Mogli bi mu s ovom pretpostavkom podmetnuti nogu. Zar je njena namjera bila da mu upravo to kaže?

VIII

Kad su se vratili pred kuću, u dvorištu obraslom korovom, opazili su konje i tri stranca koja su sjedila pod nadstrešnicom ispred kuće.

Travers pogleda naokolo. Reideru ni starom Peteu nije bilo ni traga, ali je zato među onom trojicom odmah prepoznao Sellersa.

Kad su ugledali Lupitu, najniži od njih skoči na noge, a onaj drugi zazviždi.

– Hajdemo – reče on Sellersu. – Pokazat ću vam gdje ćete se smjestiti.

Sellers polako stane na svoje dugačke noge i nasmiješi se:

– Zar ne bih trebao upoznati ovu gospođicu? Čemu tolika žurba.

Travers se svlada i reče:

– Ovo je kćerka mog ortaka, gospodica Lucey. – On predstavi Lupiti Sellersa. – Selle s je unajmio ove ljude da nam pomognu. On će biti neka vrst slamnatog zapovjednika... u odjelu za naoružanje.

Sellers, s jednim okom napola zatvorenim, drsko skine šešir, mahne njim i, držeći ga u visini svog opasača, pokaže u najboljem svjetlu svoj dobar odgoj. Vrativši šešir na glavu, on pride Lupiti i svečano izjavi:

– Don Quihote, gospodo, vaš pouzdan prijatelj i ponizan sluga.

– Dobro, Sellerse. Nisi ovdje da budeš sluga ženama. Imamo posla.

– Odmah dolazim – odvrati Sellers, nastavljajući svoju klaunovsku točku: – Ako vam nešto ustreba, gospođice, samo zapjevajte i Sellers, to sam ja, će odmah doletjeti da vam bude na raspolaganju.

– Imat ću to na pameti – nasmiješi se ona, a on se tada okrene i pođe za ostalima.

Travers pozove Reidera. Iskoristio je priliku dok se dječak nije pojavio da malo bolje pogleda onu dvojicu koju je Sellers doveo sa sobom. Kada je Reider došao, Travers ga upozna sa Sellersom.

– Drago mi je da si me upoznao s tim momkom – tobože začudeno će Sellers. – Vidjevši tu veliku pucaljku što je ima za opasačem, ne bih ni pomislio da je običan momak koji pomaže u kućnim poslovima – Sellers se poče grohotom smijati, a ona dvojica mu se pridružiše.

Mladićevo lice je bilo crveno od bijesa, ali prije nego je mogao odgovoriti na Sellersovu podrugljivost, Travers mu zapovjedi da odvede Lupitina konja u koral. Kad je dječak otišao, on se obrati Sellersu:

– Ako te djevojka pozove da joj nešto pomogneš, moraš poslati momka. On će se pobrinuti za sve što joj bude ustrebalo. Nadam se da razumijete što tim želim reći, gospodine.

Sellersu se to nije svidjelo, ali ne reče ništa. Zatim upozna Traversa s onom dvojicom. Jedan se zvao Ringbone Reilly, a drugi Valentine.

– Danas, imamo dosta posla – reče Travers. – Najprije ćemo malo projahati naokolo.

Pošto su odmakli desetak minuta jahanja od ranča, Travers im

ukratko objasni namjere vlasnika ranča Cros Starr i zašto ih je unajmio.

– Ja sam upozorio upravitelja Cros Starra da ćemo pucati na bilo koga tko nezvan dođe na Crescent.

– To nam je jasno – reče Sellers – ali što ako se pojavi netko tko predstavlja zakon? Zar ćemo pucati i u njih.

Travers se zamisli. Pitanje je bilo na mjestu. On nije opazio nikoga tko bi ovdje predstavljao zakon, ali ga sigurno ima. Zažali što se uvalio u sve ovo.

* * *

Nisu više dugo razgovarali. Travers im pokaže mjesta gdje bi bilo najbolje imati straže. McCartrey će zacijelo provjeriti da li je ono na što ga je Travers upozorio točno. Prazna upozorenja neće zaustaviti toga momka.

– Predosjećam da ćemo morati upotrijebiti oružje – reče Sellers.

– Ako im vi, momci, želite pokazati bijeli rubac...

– On, nemamo ništa protiv malo pucnjave – reče Reilly, nasmiješivši se. – Jedino mi smeta krv. Prode me jeza kad je vidim.

Travers ne obrati pažnju na ove riječi, nego se okrene Sellersu:

– Ti si odabrao ove momke i učinit ćeš ono što ti je dužnost... isto kao i ja.

– Ti si gazda – odvrati Sellers.

– Bit će najbolje da tvoje prijatelje ostavimo ovdje reče Travers. – Ako budu imali neprilika, znaju što im je činiti.

Sellers kimne glavom.

– Momci će morati jesti.

– Čim se vrati stari Peto, poslat ćemo im jelo i ostaviti tamo kod one stijene – Travers pokaže prstom mjesto.

Kad su se dogovorili, Travers i Sellers krenu kući. Šutke su jahali sve do posljednje uzvisine s koje su se vidjele zgrade na ranču.

– Imamo društvo – reče Sellers.

Travers je već bio opazio nepoznatoga konja privezana ispred kuće. Nije bilo ni traga Reideru, a ni bilo kome drugom. Travers podbode konja, Sellers opsuje i oni sjure niz padinu dižući oblak prašine.

Premda je znao da bi ovo mogla biti klopka, Travers se nije obazirao ni na što. Brzo je sjahao s konja i pojurio u kuću.

IX

Djevojka je stajala kao okamenjena. Rukama se naslanjala na stol. Lice joj je bilo posve bijelo.

Čovjek koji je stajao ispred nje okrene se kad je ušao Travers s uperenim revolverom. Bio je to isti onaj koji je u Wildfloweru izbacio onog pijanog momka iz saluna.

– Zar vam se ne čini da se sada ne nalazite u svom uredu – reče Travers, naoko mirno, ali i dijete je moglo opaziti njegov nemir. – Šerife, hoćete li mi objasniti što ovdje radite?

– Nisam došao ovamo da s tobom razgovaram – progunda šerif. – Što je vama, ljudi? – njegov pogled prijeđe s Traversa na Sellersa. – Najprije me onaj žutokljunac tamo vani pokušao spriječiti da udem u kuću, a onda ste došli vi i uperili revolvere u mene.

– Postali smo oprezni nakon što nas je sinoć posjetio McCar-

trey sa svojim momcima. Bit će najbolje da nam što prije objasnite zašto ste došli ovamo.

– Nisam očekivao takvo nešto od čovjeka kakav si ti – reče šerif.

– I to se događa – odvrati Travers. – Ja sam suvlasnik ovog ranča.

– Želiš reći da si se ovdje skrasio i da ćeš se vjenčati ... – s nevjericom će šerif.

– Zašto je došao ovamo? – upita Travers Lupitu.

Oči im se sretnu. Činilo se da Lupitu stoji velikog napora da izgovori i jednu riječ.

– On kaže da je moj otac ubijen.

Travers stisne usne.

– Našao se na putu zalutalom tanetu – reče šerif.

– Je li umiješan netko sa Star Crossa? – upita Travers.

– Ne. To je učinio onaj prokleti Fraskens.

– Onaj klipan kojega ste izbacili iz saluna?

– Upravo taj. Svaki put kad se napije, misli da može ...

– Zar je on ubio starca?

– Nije. To je bio Bedders. Njih dvojica bili su ispred saluna. U stvari, Fraskens ne bi učinio nikome ništa nažao. Samo želi pokazati kako je on tvrd momak. Bedders to nije znao. Kad su se meci počeli igrati oko njegovih nogu, Bedders se prestrašio. Povukao je revolver i ispraznio ga. Lucey je upravo izlazio iz trgovine. Pogodio ga je jedan zalutali metak.

Nije se moglo znati po izgledu Traversova lica da li vjeruje sve što mu je šerif ispričao.

– Nisam čuo vaše ime – napokon će Travers.

– Hoffsteader.

– Znači, tako je to bilo. Ubijen je na ulici vašega grada i to usred bijela dana.

– Bio je mrtav prije nego je pao na zemlju. – Šerif s nelagodom proguta slinu: – Netko je morao doći ovamo i obavijestiti gospođicu Lupitu.

– Jeste li obojicu strpali u zatvor?

– Želiš mi reći da ne znam što mi je dužnost? Naravno da jesam...

– U redu. Ja ću poći s vama – reče Travers i vrati revolver u korice. – Dobro pripazi – reče on Sellersu prije nego je izašao iz kuće.

* * *

Već su bili na pola puta prema Wildfloweru prije nego su progovorili.

– Tko je bio momak koji je ušao za tobom? – upita Hoffsteader.

– Radnik na ranču.

– A momak koji me je vani dočekao?

– On pomaže u kući.

– U ovom kraju čovjek ne treba dugo tražiti da naiđe na neprilike – zamišljeno će šerif.

– Znam. Imao sam se prilike uvjeriti u to.

– McCartrey je sinoć dobro osjetio neugodnosti svoga posla – reče šerif. Traversu se nije

žurilo započinjati razgovor o tome.

– Želiš li razgovarati o sinoćnjem posjetu? – opet će Hoffsteader.

– Nema se mnogo toga reći – odvrati Travers. – Upao je u kuću s još dvojicom. Malo je prodrmao starca, a djevojku je dobro pljusnuo. Kad sam naišao, pričao je nešto o ubijenoj stoci sa Star Crossa.

– Jesi li ih ti ubio

– Nisam.

– Starac?

– Kaže da nije.

– I što si učinio?

– Kazao sam mu da će slijedeći put biti najbolje da se dobro pazi kada stupi nogom na ranč Crescent.

– I zato si unajmio one momke?

– Ne bih htio da nam netko otme jezero.

Šerif uzdahne. Travers nastavi jahanje u grobnoj tišini.

– Rančeri ne bi bili oduševljeni da na svom imanju imaju ljude poput Sellersa. Odmah se vidi kakav je – reče šerif.

– On radi samo ono što mu ja zapovjedim – odvrati Travers.

– Ali nisi trebao dovesti takvu vrst pomoći. Mogao bi lako stradati.

– Nisam vam objasnio zašto sam ga doveo. Uostalom, ako vam se priča o ljudskom milosrđu i dobroti, zašto ne odete do Star Crossa i tamo propovijedate?

Kako šerif nije odgovarao, Travers mu ukratko objasni što namjeravaju uraditi upravitelj i vlasnik ranča Star Cross.

– Ti samo sumnjaš u njihove namjere, a to nije isto što i činjenice.

– Možda biste vi čekali da vidite je li to istina – ledeno će Travers. – Ako ja budem čekao, s Crescentom je gotovo.

Šerif se počeša po bradi.

– Nemojte se uzbudivati zbog ovoga, ali ako se netko od njih usudi doći i podignuti kuće na Crescentu, sigurno će stradati. Ako na naš ranč dovedu tri tisuće grla stoke, netko će sigurno poginuti.

X

Šerif se osjećao nelagodno:

– Ballarda i McCartreyja ne vidam često ...

– Vi ne morate viđati nekoga tko ne živi u gradu.

Hoffsteader zašuti. Kasnije, kada su zašli u ulice, šerif ponovo počne:

– Ako je istina ovo što govoriš o Ballardovim namjerama, znači da je on u većim nevoljama nego što sam mislio. Ti Škoti moraju ... Ipak, ne bi trebalo njih optužiti za smrt starog Luceyja. Starac je slučajno poginuo. Vidi sam vlastitim očima.

Travers ne reče ništa. Kada je šerif krenuo prema svom uredu, Travers pođe za njim. Šerif se zaustavi:

– Što sad želiš?

– Želio bih razgovarati s onom dvojicom u zatvoru.

– Zašto? Zar sumnjaš u ono što sam ti rekao?

– Ti ne bi bio prvi šerif koji zna lagati.

Hoffsteader je kiptio od bijesa, ali ipak bez riječi krene prema svom uredu.

Bio je tek sumrak, ali u salunima su se već palila svjetla. Šerifov ured je bio u mraku.

Hoffsteader se nije obazirao na Traversa, nego uđe i počne paliti svjetiljku. Travers uđe za njim. Odjednom Travers stane kao ukopan. Šerif se ispravi i zagleda u rešetkasta vrata ćelije gdje su trebala biti dva zatvorenika. Unutra je bio samo jedan čovjek, ali Travers odmah opazi da to nije ona bitanga Fraskens. Ovaj je bio dobro svezan.

Travers je šutke čekao dok je šerif odvezao čovjeka.

Trebalo je malo vremena dok se stražaru nije odvezao jezik. Ali i ono što im je ispričao, nije im moglo pomoći da saznaju tko je oslobodio zatvorenike.

Oko jedan popodne, stražar je pošao u obližnji salun po vrč piva i dva sendviča. Onda je svratio do Kineza i uzeo jelo za zatvorenike. Ne, on nije otključao vrata ćelije. Gurnuo im je tanjure pod vrata. Kada su pojeli, pokupio je suđe i vratio ga u restoran. Kazao je da nitko nije posjetio zatvorenike. Vratio se u ured i sjeo za stol, zadovoljan što će moći pročitati novine od prošlog tjedna. Poslije toga se više ničega ne sjeća. Našao se iza rešetaka svezan onako kako su ga našli.

Travers i šerif izmijene poglede. Travers je otvoreno pokazivao svoju sumnjičavost, a šerif je pokušavao prikriti svoje mišljenje.

– Vjerojatno je zaspao. Boji se da će izgubiti posao, pa je izmislio ovu priču.

– Možda je bio drogiran. Nije teško usuti u pivo kakav prašak.

– A tko bi to mogao učiniti? – promrmlja šerif.

– Ne znam tko, ali znam zašto bi to mogao učiniti. To ubojstvo mi je sumnjivije što vrijeme više prolazi.

Hoffsteader se zagleda u Traversa:

– Već sam ti kazao da sam bio svjedok ...

– To ništa ne znači – odvrati Travers. – Možete li mi kazati ukratko što mislite o McCartreyju?

Šerif mu odgovori nešto neodređeno i na to Travers reče svoje mišljenje o tom čovjeku:

– Ja mislim da njegov posao ovisi o Ballardu i da želi učiniti sve da ga zadrži, a Škoti vole dobitak i novac. Na stranu suša. Ona se lako može svladati ako se stoka sa Star Crossa domogne trave i vode koje ima u izobilju na Crescentu i za nekoliko tjedana bi nadoknadili dosadašnje gubitke. Tko im zadaje najviše glavobolje? Ne mislite li

da bi to mogli biti vlasnici Crescenta?

– Šerif ne može donositi zaključke na temelju pretpostavki, nego na temelju činjenica, a sve ovo što si mi rekao samo su pretpostavke i mogu samo zaključiti da te to vodi ravno u rat. Čini mi se da ti je stalo do pucnjave.

Travers nezadovoljan izađe i uzjaha konja. Ispred saluna u čijoj blizini je poginuo stari Lucey, još su stajala starčeva kola, ali bez konja. U kolima nije bilo namirnica što ih je jadni starac kupio malo prije nego je stradao.

Travers pođe u konjušnicu i pozove konjušara:

– Zar ideš spavati s kokošima? – vikne on čovjeku dok je ovaj silazio držeći svjetiljku u ruci. – Jesu li kod tebe zaprežni konji sa Crescenta? – Travers opiše konje.

Kad je čovjek potvrdno kimnuo glavom, Travers mu naredi da mu vrati konje i upregne ih u kola. Onda zapita gdje bi mogao naći trgovca kod kojeg je starac kupovao.

– Ogleby je sigurno kod kuće – reče konjušar. – Ali ne mogu vam dati konje. Šerif mi je naredio...

Travers ga oštro pogleda i upozori ga da će imati neprilika, ako ga ne posluša dok se on vrati od Oglebyja. Zatim je pošao do trgovca i uzeo sve što je starac bio kupio, a što su vratili natrag u prodavaonicu kad je poginuo.

Već su bila tri sata ujutro kad je Travers stigao u Crescent. Bio je umoran. Zustavio je kola, privezao svog šarca i pozvao Sellersa. Kako se nitko nije javio, on ga ponovo pozove. Nije ga bilo briga što će njegova vika probuditi ostale.

Lupita se prva pojavila. Preko ramena je prebacila šal, ali tanka spavaćica je nije mogla zaštititi od hladnog i vjetrovitog jutra. Upitala ga što se dogodilo.

– Ništa. Zovem Sellersa. Gdje je on? Htio bih ove stvari iskrcati iz kola.

Lupita držeći čvršće stisne šal oko ramena:

– On nije ovdje – reče ona cvokoćući zubima.

U tom trenutku se pojavi Reider. Bio je odjeven.

– Odjahao je – reče. – Netko je ubijen?

XI

Reider objasni Traversu što se dogodilo:

– Čuo sam jednoga od one dvojice kako razgovara s Wimpyjem. Momci su ubili jednoga koji se pokušao smjestiti na ranču.

– Tko je ubijen?

– Kazao sam vam već. Kad su mu rekli da ode, taj glupan je potegao oružje.

– Gdje?

– Ne znam. Negdje južno od...

– Dobro – progunđa Travers. – Pomozi mi da ovo s kola

unesemo u kuću. Mislio sam da znaš što ti je zadatak. Nisi smio Sellersa ispuštati iz vida.

– Naravno, ali mislio sam da mi nećete zamjeriti ako ponekad upotrijebim i svoj mozak. Kako nisam mogao biti na dva mjesta u isto vrijeme, odlučio sam ostati ovdje. Mislio sam da je kćerka vašeg ortaka važnija od ...

– Ta djevojka se zna čuvati sama! – vikne Travers. – Sljedeći put moraš biti uz Sellersa, ili ću te isprašiti odavde.

Već su bili prenijeli polovicu stvari u kuću, kada se začuo topot kopita. To je bio Sellers. Ispričao je Traversu što se dogodilo:

– Pojavili su se doseljenici. Jedan od njih me prepoznao i pobjegao. Drugi je potegao revolver, ali taj više neće praviti neprilike. Metnuli smo ga na konja i potjerali.

– McCartreyja ovo neće preplašiti. Pokušat će on ponovo – uzdahne Travers. – Mogao bi mi pomoći unijeti stvari.

– To ti ne treba. Oni klipani su ostavili dosta hrane i ostaloga što im je bilo potrebno. Vlasnik Star Crossa je bio vrlo široke ruke.

– To neka ostane tamo gdje ste našli. Za tebe će biti najbolje da si stalno tamo. Oni će ponovo pokušati upasti. Možeš sa sobom povesti i Reidera.

– Tog žutokljunca? Što će on s nama?

– Već ćeš se uvjeriti.

Reider im se približavao. Čuo je dio njihova razgovora. To mu se vidjelo na izrazu lica. Travers mu naredi da ode po svoga konja.

– Da mi je taj dječak potreban, već bih ti rekao.

– Gospodine, nećete valjda reći da se protivite mojoj naredbi.

– Ti si gazda – reče Sellers nakon duge šutnje.

– Hvala. Bit će dobro ako to stalno budeš imao na umu.

* * *

Kada su Sellers i Reider odjahali, Travers prenese preostali dio stvari u kuću. Bio je glup što je bezglavo uletio u sve ovo, ali sada se već zaglavio do grla i nije bilo povratka.

Kada mu je Ballardova nećakinja ispričala sve o Star Crossu i Crescentu, Travers joj je povjerovao jer je pretpostavljao da njen strogi odgoj u ženskom zavodu ne bi mogao od nje učiniti prepredenu lažljivicu. Pomislio je kako mu se pružila jedinstvena prilika da se skrije od potjere nakon što je ubijen Kohler. Onima iz potjere sigurno nije bilo do provjeravanja da li je on kriv ili nije, ali to sada i nije više bilo važno. Nitko neće posumnjati u čovjeka koji je kupio dio ranča Crescent i tako se uvalio u neprilike. Još je mogao sve ostaviti, pregorjeti onih deset tisuća dolara i otići. Što ga je zadržavalo? Ponos? Ili Lupita?

Točno u podne bila je zakazana istraga o pogibiji starog Petea. Tako mu je kazao šerif. Premda nije bio oduševljen što se mora pojavljivati na javnim mjestima, Travers je morao poći i zato je rekao Lupiti da ga probudi u deset sati. Zatim je pošao u staju i zaspao na sijenu kao klada.

Bilo je prošlo deset sati kad ga je djevojka probudila. Pripremila mu je doručak, ali on ga nije ni okusio, nego je samo popio šalicu kave.

– Čemu tolika žurba? – upita ga ona kada je krenuo prema vratima. Nije joj odgovorio.

Kad se vratio s konjima, ona je bila spremna.

– Ti si oženjen zar ne? – reče ona.

– Sačuvaj bože!

Neko su vrijeme šutke jahali, a onda se ona ponovo javi:

– Misliš li da sam ružna?

– Ako si se ikad ogledala u koritu punom vode, onda i sama znaš odgovor.

Jedan sat kasnije ona ponovo prekine šutnju:

– Da li se ti ikad osjećaš usamljenim?

– Naravno.

– Ti si čovjek s kojim je teško razgovarati. Zar ti smetam?

– Travers se nervozno počeše po bradi i ona se sjeti da se već dugo nije obrijao.

– Ti si draga djevojka, ali čeka nas težak posao i sada nije vrijeme za takve razgovore – reče on ali se nije usudio pogledati djevojku u lice.

Kada je naposljetku okrenuo glavu prema njoj, sav smušen, opazi da joj je lice blistalo.

Približavali su se gradu. Već su bili gotovo nadomak prvim kućama, kada Travers opazi kola što su im išla ravno u susret. Prepoznao je Kate Ballard.

XII

– Tko je to? – zapitala je Lupita.

Travers je bio isuviše zbunjen da bi Lupiti odmah odgovorio, ali prije nego se snašao, kola su se zaustavila pokraj njih.

Kate ih pozdravi i pri tom se zacrveni, a Travers s malim zakašnjenjem skine šešir. On pomalo nespretno upozna djevojke. Crnooka djevojka ga bijesno pogleda i to ga nimalo nije ohrabrivalo.

– Vrijeme je prekrasno, zar ne? – nije mogao gluplje započeti razgovor.

– Gospodine Travers – uzbuđeno će Kate Ballard – nemojte ulaziti u grad! – Tada se prišjeti što joj nalaže dobar odgoj i što je učila u školi, pa se okrene Lupiti: – Vjerovatno vas je teško pogodio tragičan gubitak vašeg oca.

Travers proguta slinu. Samo žene mogu lijepo izraziti sućut.

Lupita je s otvorenom netrpeljivošću promatrala Kate, premda se činilo da je to nije zastrašilo.

– Moramo se požuriti ako želimo stići na vrijeme da pri-

sustvujemo istrazi – reče Travers.

– Zato sam vas i zaustavila. Ne smijete ući u grad. Još je netko ubijen. Moj ujak je bijesan. Uvjeren je da su tog čovjeka ubili momci koje ste vi unajmili. To je rekao šerifu kad su doveli poginulog. Kazao mu je i da iza tog ubojstva sigurno stojite vi i da se na taj način osvećujete zbog ubojstva vašeg ortaka, ili ste vi to sve namjestili kako biste se riješili starog Petea.

Travers naglas opsuje i nije mu bilo nimalo stalo da se ženama ispriča.

– Pretpostavljam da je još rekao kako namjeravam osvojiti...

– Točno. Rekao je kako je očito da je čovjek koji je ubijen...

– Taj glupan je namjerno...

– To ne možete dokazati – ponovo ga prekine Kate. – On kaže da je taj jadnik namjeravao zakupiti dio...

– Ali ti najbolje znaš zašto je taj glupan došao na Crescent. Dobro znaš da su Ballard i McCartrey sve to namjestili kako bi došli do našeg jezera. Kate, jedino što možeš učiniti jest da lupiš šakom o stol...

– To ne mogu učiniti! – Kate širom razrogači oči. – Taj čovjek je moj ujak! Platio mi je školovanje. On mi je i otac i majka!

Travers je neko vrijeme šutke promatrao djevojku, onda podbode šarca i prođe pokraj kola. Za njim krene Lupita. Na usnama joj je lebdio pakostan osmijeh.

Kad su stigli do dvorane gdje je trebala biti istraga, začuli su škripanje stolica i žamor. Vrata se otvore i kroz njih prokulja gomila što je maločas sa zanimanjem pratila sve što se događalo unutra.

Prije nego je mogao shvatiti što se događa, Traversu priđe šerif, uhvati ga za mišicu i doslovce odgura iz gomile.

– Traverse, možeš pokopati starca kad god želiš – reče šerif.

– Ali ja sam mislio... što je sa istragom?

– Istraga je završena. Nije trajala više od deset minuta.

– Što su opet izmislili. – oštro će Travers.

Hoffsteader se počeše po bradi, a onda mahne rukom prema skupini ljudi što se polako gegala niz ulicu. Sve dok nisu bili dovoljno daleko da ih nisu mogli čuti, šerif nije progovorio ni jedne riječi.

– Ponekad zažalim što nisam postao običan zemljoradnik – promrmlja napokon kroz zube.

– Pitao sam vas o istrazi, šerife. Što su zaključili?

– Zaključili su da je stari Pete poginuo nesretnim slučajem. – Šerif pogleda Lupitu. – Osim toga su preporučili da se prati što ti radiš.

– Što ja radim? – Travers se nasmije.

Šerifov pogled se izmijenio. Promatrao je nešto iza Traver-

sovih leđa. Čuli su se koraci i osjećao miris oštrog duhana. Okrenuvši se, Travers ugleda nasmiješeno McCartreyjevo lice što je stajalo iza neznanca koji je izgledao kao neka vrlo važna ličnost.

Čovjek je ispitivalački gledao Traversa. U pogledu mu se čitalo omalovažavanje i prezir dok ga je odmjeravao od glave do pete: njegov izblijedjeli šešir, stare čizme, jeftine mamuze...

– Nadam se da ćete me prepoznati kad me sljedeći put sretnete – reče Travers.

Čovjek prebaci cigaru s jednog kraja usta na drugi:

– Dakle, ti si taj nespretnjaković koji namjerava prodrmati Star Cross. – On se grohotom nasmije i obrati se Hoffsteaderu: – Zar nije vrijeme da ovog klipana strpaš u zatvor?

Šerif je bio crven od bijesa.

– Zar mi sada želite objasniti što mi je dužnost?

– Vrijeme je da te netko uzme u svoje ruke – samouvjereno će čovjek. Ove jeseni će biti izbori. Nadam se da to nisi zaboravio.

Ni govora, gospodine Ballard – odvrati šerif.

Ballard se okrene da pođe, ali iznenada zastane i okrene se Traversu:

– U interesu mira i dobre volje, djevojci sam namijenio dvije tisuće dolara. Može ih uzeti kad god zaželi.

Travers se jedva savlada da ne odgovori. Samo je čvrsto stegnuo djevojčinu nadlakticu. Osjetio je kako drhti. Onda šutke kimne šerifu i uputi se prema mjestu gdje su im bili privezani konji.

Šerif ga zaustavi:

– Pričekaj malo. Htio bih te nešto upitati. Budući da se nemam prava miješati u ono što se događa izvan grada, htio bih znati da li si svjestan u što si se uvalio? Ballard nije grub čovjek, ali ova ga je suša dovela do ruba strpljenja. On može biti vrlo neugodan kad odluči postići nešto po svaku cijenu.

– I ja mogu postati grub, ako me netko natjera na to – odvrati Travers. Dosta sam uložio u Crescent i namjeravam ga obraniti.

– Ipak, ne bih ti savjetovao da kreneš putem koji si odabrao.

– Nitko vas nije pitao za savjet.

– To je istina. Ali na Star Crossu postoji čitav odred. Dvadeset ljudi. Dobro su naoružani. Pomažu im i drugi, a to sigurno nisi opazio. Kad postane gusto, oni tvoji momci će dati petama vjetra i potražiti lakši posao. Možda će se vratiti svom starom poslu lovaca na ucjene.

– Što mi time želite kazati?

– Moglo bi se dogoditi da se uvališ u nevolje do grla. Ljudi bi mogli početi pitati što te je dovelo ovamo.

– Na to je lako odgovoriti – reče Travers. – McCartrey. Sigurno ćete se upitati kako sam doznao što McCartrey smjera. Svima možete kazati da je prije-

varom pokušao upasti na Crescent. Osim toga, postoji nešto što se zove predosjećaj i što ni ja ne mogu lako objasniti. Sve što imam uložio sam u Crescent. Trebat će vremena prije nego se izvučem iz svega ovoga. – Travers je ovo izrekao ne trepnuvši okom.

XIII.

Travers je znao da je Star Cross dovoljno jak da jednostavno proguta mali Crescent. Bilo je dovoljno da se Ballard odluči na takav korak.

Pokop starog Petea nije dugo trajao. U stvari to i nije bio pravi pogreb. Iskopali su raku, položili tijelo unutra i zatrpali je. Samo su tri osobe išle za kolima s tijelom nesretnog starca. Travers, Lupita i Fraskens kojemu je Travers morao platiti da bi pročitao nekoliko redaka iz Biblije.

Lupita nije nosila šešir, koprenu ili nešto slično da bi skrila tugu koju nije osjećala. Travers je imao pravo kada je pomislio da je njoj, u stvari, dosadno i da jedva čeka da se sve to završi. Suhih očiju stajala je kraj rake i nijemo promatrala dva čovjeka koji su pomogli spustiti tijelo u grob.

Vjerojatno bi još netko došao na pogreb da se nisu bojali vlasnika Star Crossa. Čovjek koji je toliko godina živio ovdje, morao je ostaviti bar tragove prijateljstva među ljudima s kojima se susretao s vremenom na vrijeme.

Travers i Lupita su ostali sami. Ostali su se kolima odvezli u grad. Nitko nije ponudio Lupiti da im se pridruži.

– Osjećam da me u ovom gradu ljudi jako vole. Isto kao i tvora koji se uvuče u novu kuću.

Lupita reče nešto na španjolskom što je zvučalo kao omalovažavanje. Traversu to nije bilo drago. Bilo je očito da je djevojka vrlo uzbuđena zbog naglo stečene slobode.

Kada su se vratili u grad i došli do mjesta gdje su bili privezani njihovi konji, Travers reče djevojci da ga pričeka. Otišao je do Oglebyjeve trgovine i zatražio da mu proda municiju. Ogleby je to odbio.

– Zar su ljudi sa Star Crossa sve pokupovali?

– Ne, gospodine.

– Pa onda? Zar moj novac ne vrijedi u ovoj prodavaonici?

– Nemam ništa protiv našega novca, ali dobio sam naređenje da oružje i municiju ne prodajem nikome sa Star Crossa i Crescenta – nervozno će trgovac.

– Je li vam tako naredio guverner? – podrugljivo će Travers.

– Šerif mi je zabranio, gospodine. Bio je vrlo oštar. Upravo sada obilazi grad i provjerava da li se svi drže njegova naređenja.

Travers se ljutito okrene i izađe iz trgovine. Zajedno s djevoj-

kom je izjahao iz grada. Cijelo to vrijeme nije prozborio ni riječi.

– Zar su ti odrezali jezik? – upita Lupita.

Travers je i dalje šutio.

– Kamo smo krenuli? – uporno će ona.

– Kući – kratko će on.

– Ali ja još ne mogu kući. Moram obaviti kupovinu.

– To možeš obaviti negdje drugdje – nervozno će on.

– Kako bi bilo da odemo u Tombstone?

– Mućni malo glavom, djevojko! – nestrpljivo će Travers. – Ne možemo gubiti vrijeme kad je Ballard u pitanju.

Lupitu nije zanimao Ballard i njegove namjere.

– Moram kupiti nekoliko novih haljina.

– Zar ti je onih deset tisuća napravilo rupu u džepu?

– Dobro – nezadovoljno će on. – Sutra ćemo poći u Willcox.

– Zar ne bismo mogli sada poći?

– Nema smisla sada ići. Kada stignemo tamo, već će sve prodavaonice biti zatvorene. Ići ćemo sutra. Zar nećeš moći izdržati?

Bilo mu je jasno da nije baš zadovoljna tim odgađanjem.

– Pita, sve do sada si živjela bez tih deset tisuća dolara. Neće se ništa dogoditi ako pričekaš još jedan dan, zar ne? Poći ćemo rano ujutro.

– Dobro – reče ona i podbode konja. Krenuli su kući.

Jahali su u tišini. Djevojka je bila zaokupljena mislima. Vjerojatno je razmišljala što će sutra kupiti, ili možda o novostečenoj slobodi.

Traversa nisu zaokupljale baš vesele misli. Nije mu bilo lako. Za vratom je imao McCartreyja koji se bojao da ne izgubi posao i Ballarda kojega je suša pritisla uza zid. Nije smio zaboraviti ni šerifa. Ne bi se smio zamjeriti tom čovjeku. Bilo je dovoljno jedno pismo saveznom šerifu i njegov odgovor, pa da mu sude zbog ubojstva koje nije počinio.

Postojali su mali izgledi da izvuče iz nevolja mali rančkakav je Crescent. Trebalo mu je više ljudi, jer je s ovima mogao pružiti pravi otpor tek kad bi bio utvrđen i naoružan topom. Osim toga, šerif je imao pravo. Te bi ga vucibatine mogle napustiti kad postane gusto. Zašto nije sve napustio i pregorio tih deset tisuća dolara što ih je dobio tako iznenada. Kako došli, tako otišli.

Postojao je jedan jak razlog. Htio se smiriti i srediti, a Crescent mu je na prvi pogled izgledalo idealno mjesto da ostvari svoj naum. Želio je imati nešto od života, a ne vječito lutati i imati za leđima lovce na ucjene.

Obuzet mislima, nije obraćao pažnju na okolicu. Tek kad ga je iz razmišljanja trgnuo djevojčin glas, pogleda naokolo.

– Ovom prečicom je tata obično išao. Ne brini, nitko nam

neće biti na putu – reče djevojka.

Traversu se nimalo nije svidio put kojim ga je vodila. Staza se strmo uspinjala i postajala je sve uža. Na kraju su se konji jedva uspinjali, a da stvar bude još gora, nalazili su se uz strmu stijenu, a s druge strane uske staze bila je prava provalija.

Lupita se okrene i pogleda ga preko ramena:

– Što si tako poblijedio? Ovo je siguran put. Ja ću te voditi.

Travers osjeti kako mu se grči želudac. U tom trenutku začuje se gromoglasan prasak.

XIV

Travers je munjevito reagirao. Potegnuo je pušku i brzo skočio sa sedla. Sve se dogodilo u trenu. Lupitin konj se propeo, izgubio ravnotežu i strovalio u dubinu. Travers je u posljednji tren uspio povući Lupitu sa sedla. Ona je vrištala od straha, a onda se skameni našavši se skutrena pod trbuhom Traversova konja. Čuli su kako je truplo Lupitina konja tresnulo o duboko dno provalije.

Sad se pokazalo da dugotrajno vježbanje velikog Traversova šarca nije bilo uzalud. Konj je nepomično stajao dok je između njegovih nogu čučala Lupita. Travers je polako izvuče odatle. Još jedan pucanj, i svi bi se mogli naći na dnu stijene.

Travers je očekivao da će se puška ponovo javiti, ali zavladala je tišina. Dugo su tako stajali. Njemu nije bilo jasno zašto taj koji je pucao u njih, ponovo ne okuša sreću. Ipak sada nije bilo vrijeme za nagađanje tko je i zašto pucao u njih.

Jedino što mu se činilo u tom trenutku razumnim, bilo je vratiti se istim putem i poći nekim sigurnijim putem prema Crescentu. Ipak je to bilo nemoguće, jer se Traversov konj nije mogao okrenuti na ovako malom prostoru, a da se pri tom ne oklizne i padne u provaliju.

Iznenada se Travers sjeti svoje puške. Posljednji put ju je imao u ruci kad je nakon pucnja skočio sa sedla. On pretraži sedlo svog šarca. Nigdje je nije bilo. Vjerojatno je pala u dubinu zajedno s Lupitinim konjem. Bolje ona nego ja, pomisli Travers.

Travers primi konja za uzde i polako krene. Kada su stigli do mjesta gdje se konj mogao okrenuti, on to i učini, a zatim podigne djevojku na sedlo. Iznenadio se koliko je bila lagana. Kao pero.

Kada su izašli iz kanjona, on skoči i uzjaše iza djevojke. Nije mu baš bilo drago što su izgubili jednog konja. Ovako su sporo napredovali, i ako im je netko za petama, sigurno će ih brzo stići.

XV

Na zadnjoj uzvisini prije nego će ugledati Crescent, Travers se uznemiri. Vjetar je prestao puhati i topot kopita njegova ko-

nja odzvanjao je kao bat koraka nad praznom grobnicom.

Tada osjeti miris dima. Samo mu je još to trebalo.

– Zar su zapalili kuću? – zabrinuto će djevojka.

Njegov mrk pogled je bio dovoljan odgovor.

On skoči s konja i izvuče revolver:

– Pričekaj me ovdje.

Bio je nestrpljiv, ali je ipak još bio toliko razuman da se ne zaleti u novu zasjedu. Ma tko bio, vjerojatno ga čeka negdje na skrovitu mjestu. On se polako počne šuljati do cedrova na vrhu brijega. Odatle bi mogao neopaženo pogledati što se događa u dolini. Odjednom osjeti Lupitu kako mu stoji iza leđa:

– Cesta presijeca vrh ovog brijega – reče ona. Naš ranč se nalazi točno ispod ... ako kuća još uvijek postoji.

– Dobro – Travers se jedva svladavao. – A sad se možeš vratiti konju.

Ona se nije dala smesti. Oštro ga je pogledala:

– Mene ne možeš premetati kao lutkicu. Nemoj zaboraviti da ja imam ista prava u odlučivanju kao i ti.

Travers je već prije zaključio da je djevojka prilično jaka, a uz to i tvrdoglava. Sada nije bilo vrijeme za svađu.

– Mislim da je netko sa Star Crossa tu ispod nas i da bi nas mogli iznenaditi – reče on mirnijim tonom.

– Jedva čekam da se ponovo sretnem s tim McCartreyjem – reče ona.

– Razumijem te – odvrati on. – Ako želiš sutra u kupovinu, nemoj zaboraviti da on nije sam. Budi razumna ovaj put i pusti me da sam odlučujem.

Ne čekajući njen odgovor, on krene. Kada je stigao do mjesta s kojeg se mogla vidjeti dolina, ukoči se od zaprepaštenja. Lupita je jurila kao mahnita na njegovu konju prema skupini ljudi. Travers uspije razaznati konje koji su stajali u blizini ljudi. Bili su to konji Sellersa i njegovih momaka.

Nije gubio vrijeme, nego je pojurio nizbrdo. Kada je stigao do njih, ugledao je zajapureno Lupitino lice. On polako vrati revolver u korice.

– Što vam se, do vraga, dogodilo? – vikne Sellers.

– Zar ti je ovaj ovdje rekao nešto nezgodno? – upita Travers Lupitu, ne obraćajući pažnju na Sellersov upit.

– Čekaj malo ... – opet će Sellers.

– Nitko te ništa nije pitao – reče Travers.

Sellers je kiptio od bijesa. Sočno opsuje. To je za njega bilo suviše.

– Ovakvo omalovažavanje ipak ne mogu podnijeti – drekne on i krene rukom prema svom revolveru.

Travers je vidio njegov pokret:

– Hajde, potegni ga! Samo pokušaj, gnjido!

Sellers zastane. Dobro je upamtio Traversovu brzinu kada su se upoznali. To ga je polako ohladilo.

– Uzmi svog konja i kupi se odavde – reče Travers. S gađenjem mu je okrenuo leđa, a djevojka, koja je upamtila trenutak kada je Travers okrenuo leđa McCartreyju i njegovim ljudima, od straha metne ruku na usta.

Ipak se nitko nije usudio maknuti.

– To važi i za vas – reče Travers drugoj dvojici. – I vi morate otići.

– A što je s ostatkom novca što si nam obećao? – usudi se progovoriti jedan od njih.

– Više ništa nećete dobiti od mene. Bit će najbolje da se što prije čistite odavde, inače bi mogli ovdje zauvijek ostati.

Sellers je bio crven kao rak. On zausti da nešto kaže, ali odustane, podbode konja i krene. Za njim krenu i ona dvojica.

– On vam ovo neće zaboraviti – reče Reider.

Travers pogleda djevojku. Nije se činilo da je nesretna zbog velikog gubitka. Vjerojatno je nosila novac sa sobom, pa izgorjelu kuću nije osjećala kao velik gubitak.

Pogledavši naokolo, bilo mu je posve jasno što se dogodilo. Ne našavši nikoga kod kuće, Ballardova banda je zapalila sve zgrade na ranču. Ugledavši dim, Sellers i njegovi momci pojurili su prema kući. Travers je bio pomalo iznenađen što McCartrey i njegovi ljudi nisu čekali Sellersa, premda su mogli pretpostaviti da će ovi doći.

Odjednom mu sine da je vatra mogla biti samo varka. McCartrey je želio zavarati i možda je za to vrijeme druga skupina već gonila stoku na livade Crescenta.

– Morat ću otići – reče Travers Reideru. – Prije nego se ovo dogodilo, obećao sam Lupiti da ću je povesti u kupovinu u Willcox sutra ujutro. – On pogleda momka ravno u oči: – Povjeravam ti djevojku. Povedi je sutra u Willcox.

Kako Reider ne odgovori, Travers nastavi:

– Možeš već sada početi.

– Ova banda je sve zapalila...

– Još imaš svog konja – odvrati Travers. – Možeš uzeti još jednog. Naći ćeš ga tu naokolo. – Potapše ga po ramenu: – Čuvaj je, Reidere.

XVI

Činilo mu se da je sve pošlo naopako i prije nego je otkrio što se dogodilo na Crescentu. Kao da nema nikakva izlaza iz svega ovoga.

Namjeravao je pitati Sellersa gdje bi mogao pronaći Phineas Teeja kojega je jedanput spomenuo. Tada je rekao, kako je Travers brži i odvažniji i od samog Phineas Teeja. Ipak je odlučio da ga sam potraži. Reider je imao pravo. Nije trebao imati

posla sa Sellersom. Prije ili kasnije morat će ga ubiti.

Kada je bio na dovoljnoj udaljenosti od Crescenta, Travers potjera šarca u galop. Krenuo je prema sjeveru. Ako se Star Cross sprema potjerati svoju stoku na Crescent, onda ne smije gubiti vrijeme. Mora pronaći Teeja, a najbolje je početi potragu tamo gdje je prvi put čuo za njega, u Willcoxu.

Vrijeme je brzo prolazilo, ali Travers je znao mogućnosti svog konja, a on sam morao je izdržati neprospavanu noć i glad koja ga je sve više mučila.

Ako Crescent ostane prazan, McCartrey bi ga mogao proglasiti napuštenim, i bez po muke potjerati stoku sa Star Crossa na jezero. Travers je mogao to predvidjeti i ostati na Crescentu, ili bar narediti Reideru i djevojci da ostanu na ranču, a ovako ... Mnogo se toga dogodilo isuviše brzo i sada je bilo prekasno da se bilo što učini. Ako Ballardova stoka dođe na Crescent, Lupita će imati nevolja i izgubiti dosta vremena dokazujući na sudu svoje pravo. Ako ga ikad uspije dobiti.

U jednom trenutku pomisli kako bi bilo najpametnije da se vrati na Crescent, ali ako je Ballard imao uhodu, on ih je vjerojatno već obavijestio da je ranč napušten i tu se više ništa ne bi moglo učiniti.

Izgledalo je da je sve izgubljeno što god učinio.

Ako i uspije dovesti Phineas Teeja, što njih dvojica mogu učiniti protiv McCartreyjevih ljudi. Osim toga, nije mogao biti siguran da će tog momka uspjeti pridobiti za sebe.

Kad je stigao u Willcox, trebao je pričekati sat prije nego svane. Willcox je još spavao.

Travers nije htio gubiti vrijeme. Krene prema šerifovu uredu. Kada je stigao, skoči s konja i pogleda kroz prozor. Svjetiljka sa stropa obasjavala je prostoriju. Čulo se nešto nalik piljenju. Travers pokuca na vrata. Hrkanje se nastavilo. On ponovo pokuca. Hrkanje nalik piljenju prestane. Pojavi se čovjek u pidžami. Pozvao je Traversa unutra i počeo navlačiti hlače.

– Jeste li vi šerif? – upita Travers.

– Što želiš?

– Pokušavam pronaći Phineasa Teeja.

Šerif ga oštro pogleda:

– Zar je opet nešto napravio?

– Ne znam što je opet uradio. Samo želim da ga nađem.

– Zakon se može pobrinuti za vješanja ako je potrebno. – Nisam li te već negdje vidio? – iznenada će šerif.

– Vrlo vjerojatno. Ja sam rančer i kupio sam ...

– Rančer, ha? – šerif uzme cigaru iz kutije na stolu, zapali je i zagleda se u Traversa: – Ako ne tražiš neprilike, kako to da te zanima Phineas Tee?

– Došao sam ovamo da vas upitam nešto, a ne da budem ispitivan – hladno će Travers. –

Prestanimo okolišati. Želim znati gdje je on.

– Ne mirišiš mi kao ovčar.

Travers pomalo iznenađen glasno se nasmije:

– Redovito se perem – našali se on. Osjećao se nelagodno, ali nastavi hiniti veselost: – Hoćete li mi reći gdje ga mogu naći?

Šerif ga je i dalje prilično sumnjičavo gledao, ali ipak odgovori:

– Posljednji put sam čuo da je negdje oko Cherrycowsa na čvoj strani Paradisea. Želio bih vas upozoriti, gospodine da je ovo kraj rančera, govedara, a ne ovčara. Ako ovamo dovedete ovce, bit će grdnih neprilika.

XVII

Ovce! Kako se prije nije sjetio!

Kada je našao konjušnicu i tamo ostavio svog šarca, Travers uđe u gostionicu i naruči obilan doručak. Jeo je halapljivo. Razmišljao je o ovčarima i čovjeku za kojim je pošao u potragu, ali nije zaboravljao Kate Ballard i Lupitu. Te dvije djevojke često su mu dolazile u misli. Nije mogao zaboraviti Katino rumenilo i dvoumljenje između onog što je osjećala da je pošteno i pravo i osjećaja prema svom ujaku, niti Lupitinu jednostavnost i nesposobnost da prikrije svoje osjećaje, njenu očitu žudnju za pravim životom nakon godina provedenih na pustom Crescentu uz starog oca.

Travers se pitao nije li bio pretvrd prema toj djevojci.

Kada je odgurnuo tanjur, osjeti pogled na svojim leđima. Nije se želio okrenuti, ali osjećao je nečiji pogled. Naruči još dvije kave, ostavi novac na stolu i naglo ustane. Namjerno ispustivši šešir na pod, on se sagne da ga dohvati i istovremeno pogleda ljude koji su mu sjedili za leđima. Bila su samo dvojica. Jedan je jeo, i bilo je očito da je odavde, a drugi je sjedio zadubljen u novine. Traversa nije mogao prevariti njegov izgled. Bio je to jedan od onih koji nemaju stalnog obitavilišta.

Kada je već bio na izlazu, čovjek podigne pogled:

– Znate li gdje bih mogao naći posao?

– Kakav posao? – upita Travers zastavši.

– Čovjek kao ja nije izbirljiv – reče stranac.

– Imaš konja? – zapita Travers.

– Ispred ulaza.

– Dobro. Tu ćemo se naći za desetak minuta.

Travers zamišljeno krene u konjušnicu. Uzevši svog šarca, on usput upita konjušara da li u gradu živi čovjek kojega je upravo sreo. Konjušar ničeno odmahne glavom.

Traversu je sve to bilo pomalo čudno. Kako je mogao ponuditi posao nekome koga uopće ne poznaje? Možda je sve to namješteno i možda mu je netko spremio klopku. Uostalom, ako je to djelo ljudi sa Star Crossa,

onda bolje da ga povede sa sobom i drži ga na oku.

Neznanac ga je čekao ispred gostionice i oni krenu. Kad su izašli iz grada, Travers ga upita za ime.

– Fek Shinnan.

– Odakle si, Shinnane?

– Gdje god objesim šešir o klin, to je moj dom. A gdje ti živiš?

– Vlasnik sam pola ranča Crescent. – Nakon duže šutnje reče Travers: – Plaća je sto dolara mjesečno.

– Čini se da imaš neprilika – javi se Shinnan.

Travers mu ukratko objasni sve o suši, Star Crossu i Crescentu.

– Što bi mi ti savjetovao? – na kraju će Travers.

– A što misliš o dinamitu. Mogao bi isušiti jezero, zatim spaliti Star Cross i pobiti njihovu stoku.

– Prilično oštar i grub način da se izvučem iz nevolja. A što ako mi se zakon nađe na putu? – upita Travers.

– Daj petam vjetra.

Jedno je upadalo u oči. Shinnan nije tražio višu plaću. Ovaj momak posve sigurno nije bio obična lutalica.

Shinnan ga je upitao tko je drugi vlasnik Crescenta, i Travers mu ispriča kako je starac poginuo i da je njegov ortak sada njegova kćerka.

– Kako ti je ime? – napokon ga upita Shinnan.

Travers osjeti kako ga prolaze žmarci. Na pamet mu padne nekoliko imena, ali...

– Johnny Travers – začuje svoj vlastiti glas.

Shinnanove su oči ostale bezizražajne.

Kremuli su u smjeru koji je Traversu napomenuo šerif. Želio je naći tog Phineasa Teeja.

Nakon dugog jahanja Travers ugleda prvu ovcu. Shinnnan je bio pomalo iznenađen, ali ne reče ništa kada je Travers obradovan krenuo strmom padinom u dolinu gdje je očekivao da bi mogao naći vladnika stada.

Napokon ugledaju dva jahača. Obojica su imala puške naslonjena na sedla.

Travers zaustavi konja. Jedan od jahača bio je Indijanac okrugla lica, a drugi koščati, visoki Irac.

– Čini se da smo pronašli ono što smo tražili – reče Travers kada su im jahači prišli. – Ako ste vi Phineas Tee, onda sam na dobru putu. Htio bih vam nešto ponuditi.

– Vjerojatno nekog trojanskog konja – neljubazno će koščati čovjek. – Bit će najbolje da okrenete konje i odete odavde.

– Želite li me saslušati – reče Travers jedva se svladavši da ne opsuje.

– Nemam povjerenja u govedare.

– Ništa vas neće stajati ako me trenutak saslušate – Travers je bio uporan. – Ja nisam

čovjek vlasnika Star Crossa, Ballarda. Ja sam taj koji mu želi stati na kraj i vi biste mi mogli pomoći. Dobro ću vam platiti. Vi ste Tee, zar ne?

Irac kimne glavom.

– Ti ne izgledaš kao čovjek koji sebi može priuštiti novo odijelo – otvoreno će on Traversu. – Ali većina ljudi koji su se zamjerili Ballardu, prilično su tanka novčanika. Što je ta bitanga opet učinila? Zar te je pritisnuo uza zid?

– Upravo tako – odgovori Travers. – Jeste li ikad čuli za ranč Crescent?

Tee odmahne glavom.

Travers mu ukratko ispriča o Ballardovim nevoljama, Crescentu i Ballardovim namjerama da oduzme jezero koje pripada ranču Crescent.

– Htio bih da dovedete svoje stada na Crescent kako biste spriječili Ballarda da dogna svoja goveda. Mogli bismo biti ortaci. Ako to ne želite, platit ću vam koliko tražite.

XVIII

Tee je zamišljeno gledao Traversa:

– Kažeš da ćeš preuzeti svu odgovornost na sebe. Zar ne precjenjuješ svoje snage.

– Sve dok mogu platiti, to je moja briga.

Tee skoči s konja i priđe Traversu.

– Ono što želiš postići nećeš uspjeti bez sile, zar ne? Kako misliš da ćeš odvesti ovce tamo? Imaš li ljude? Moraš imati pse.

– Mislim da je to moja briga, zar ne? – odvrati Travers.

– Koliko tražiš?

– Ne zanima me tvoj novac – progunđa Tee. – Misliš li da bih ja tek tako prodao svoje ovce nekom tko bi ih polovicu mogao uništiti prije nego i započne posao.

Travers je bez riječi zurio u ovčara.

– Hajde – nestrpljivo će Shinnan. – Nikad nećeš izaći nakraj s tim šišačima ovaca.

Travers nije obraćao pažnju na Shinnana. Postojalo je nešto što prije nije zapazio na Teeju. Izbliza je izgledao mnogo mlađi, ali njegova mršavost, bljedoća i napet izraz lica pokazivali su da nije posve zdrav.

Dok je Travers pokušavao naći neki izlaz, Tee je promatrao starijeg od sebe koji je očito bio u nevolji. Iznenada se nasmiješio:

– Neću prodati ovce, ali... je li McCartrey još upravitelj ranča Star Cross?

Travers je šutio. Napokon kimne potvrdno glavom.

– Onda prihvaćam tvoju ponudu. Bit će uzbudljivo vidjeti njihova lica kada saznaju da im je Phineas Tee postao susjed. Kada želiš da dovedem stado na ranč?

– Što prije.

– Sa stadom ovaca se ne može brzo napredovati. Možda ću

imati neprilika na putu, ali obećavam da ću stići.

On pruži Traversu ruku i upita ga kako namjerava zaustaviti Ballarda ako dogna svoju stoku na jezero.

– Ovce će mi pomoći – reče Travers.

– U redu. Ali tko će ti pomoći dok ja tamo ne stignem. Imaš li momke?

– Samo dvojicu.

– To nije dovoljno – lukavo će Tee. – Dat ću ti nekoliko mojih momaka.

– Stočare? – vikne Shinnan.

– Da.

Travers šutke slene ramenima. To su bili Indijanci. Premda je bio sumnjičav kao i Shinnan, nije imao drugog izbora.

Travers se brinuo da McCartrey ne dovede svoja goveda na jezero prije nego stigne Tee, ali tu ništa nije mogao učiniti. Jedino bi mogao zadržati goveda između Star Crossa i jezera, sve dok ne dođe Tee. Indijancima koje mu je dao Tee, nije mogao puno vjerovati. Oni jesu hrabri, ali kad dođe do gužve svaki od njih radi po svojoj zamisli.

Shinnan mu napomene da bi Tee lako mogao jednostavno zauzeti Crescent. Travers mu se ne bi mogao suprotstaviti.

– Moramo držati oči širom otvorene – reče na to Travers. – Ako ništa drugo, a ono nas neće zateći na spavanju.

XIX

Na povratku se obistinilo ono što je Reider bio rekao o Sellersu. Već je bio pao mrak kada je Travers naišao na zasjedu. Nekoliko Indijanaca koji su pošli s Traversom bilo je ranjeno. Napali su ih Sellers i njegovi momci, ali je Sellers pri tom poginuo.

Kada su se vratili na Crescent, Reideru i Lupiti nije bilo ni traga. Travers se zabrinuo. Možda im se nešto dogodilo na putu, a možda je Lupita odlučila ostati u gradu. Tko bi znao? Svejedno, dok je žvakao tvrdu, suhu govedinu, Travers nije prestao misliti na djevojku. Što ako su ih zarobili momci sa Star Crossa?

Moraju spriječiti stoku da dođe do jezera. Travers izloži svoj plan momcima i pošalje ih na položaje uzduž brežuljka s kojeg se mogao vidjeti prilaz jezeru sa strane gdje se prostirao Star Cross.

Ostao je sam. Ležao je na rubu uzvisine držeći pušku u ruci. Momcima je rekao da opale tri hica čim opaze da se približava stoka.

U mislima je opet bio s Lupitom. Opet se prisjećao njene mladosti, prkosa, žive naravi. Ona je nesumnjivo bila najbliža njegovu idealu djevojke.

Najednom u daljini opazi kako se pri slabom svjetlu mjesečine nešto miče. Nesumnjivo je to bila stoka. Kretala se prema jezeru. Travers uspije razaznati

tamne sjene goniče sa Star Crossa. Znao je da iznenađenje mora biti potpuno i da moraju prisiliti stoku da se okrene i u trku se vrati natrag. Ipak je morao pričekati da se goniči i stoka približe. Nastojat će gađati u konje goniča, premda mu nije bilo milo ubijati nevine životinje.

Travers se okrene u smjeru gdje je trebao biti Shinnan. Nije ga bilo. Ponovo ga obuze nelagodan osjećaj da tom čovjeku ne treba vjerovati.

Tiho opsuje i ponovo pogleda prema krdu što se polako približavalo. Više nije mogao čekati. Zaustavi dah i nanišani.

Tri goniča sa Star Crossa bezbrižno su jahala i čavrljala. Bili su vrlo blizu kad je Travers pritisnuo obarač.

Tri puta je opalio i sva tri konja se sruše, vukući za sobom jahače. Indijanci stanu vikati, urlati, pljeskati rukama i trčati prema govedima koja su začas stala. Onda se stoka okrene i nagna u stampedo, praćena pucnjavom Indijanaca.

Travers pozove svoje ljude. Da su i željeli goniti stoku sve do Ballardova dvorišta, to nisu mogli učiniti jer su konje bili ostavili kraj zapaljenih zgrada Crescenta.

Travers pošalje Shinnana da pogleda što je s goničem kojemu je konj bio prikliještio nogu.

Kada su gotovo stigli do mjesta gdje su ostavili konje, Travers, premda mrtav umoran, opazi da mu nedostaje jedan Indijanac. Zacijelo je stradao. Tada začuje pucanj. Travers povede sa sobom dva Indijanca i krene prema mjestu odakle se čuo pucanj.

Kraj nepomičnog trupla konja stajao je Shinnan. Gonič čija je noga bila prikliještena konjskim truplom, nije se micao.

– Mislio sam da ti je jasno ono što sam kazao, Shinnane – suho će Travers. – Rekao sam da ne pucamo u ljude ako to nije u nužnoj obrani.

– Misliš li da bih dopustio da me ovo kopile ubije? – Shinnan pokaže svoje krnje zube i baci nož pred Traversove noge. – Pokušavao sam ga izvući kada je ovo potegao na mene.

Travers se snage i pretraži odijelo ubijenog, a onda ustane:

– Čovjek bi bio prilično neoprezan kada bi golu oštricu noža držao nezaštićenu uz svoje tijelo.

Shinnanov gušterski pogled nije ispuštao Traversa iz vida ni za trenutak. Travers je znao da sada nije trenutak za objašnjavanje, to više što je ovaj u ruci držao pušku.

* * *

Vratili su se da pogledaju izgorjele zgrade Crescenta, ali sve je bilo pusto. Travers krene prema Star Crossu. Ballard i McCartrey su sigurno bijesni i vratit će se, ali ovaj put otkočenih pušaka. Travers će morati paziti da izvuče živu glavu. Znao je da ne može tražiti pomoć od šerifa, jer je za njim ra-

spisana tjeralica. Ako strada, oni će se lako riješiti djevojke, ako već nije u njihovim rukama, a to ga je sada najviše zabrinjavalo.

Kada su došli do mjesta gdje je očekivao da će proći potjerana goveda, Travers stane:

– Mislim da neće biti pametno ići dalje.

– Čija je to zemlja ispred nas? – upita Shinnan.

– To je Star Cross.

– Što čekaš? Ovo ti je jedinstvena prilika da ih se riješiš. Hajdemo tamo. Brzo ćemo ih srediti.

– Mi ne napadamo. Samo se branimo. Ne shvaćam zašto se nikad ne slažeš s mojim odlukama?

Travers zatim povede dvojicu Indijanaca i Shinnana natrag i zaustavi se na mjestu gdje je mislio da će biti najbolje postaviti zasjedu.

Ništa se nije izmijenilo u odnosima između njega i Shinnana otkada su se prvi put sreli u Willcoxu. Travers se nikako nije mogao oteti dojmu da tom čovjeku ne smije i ne može vjerovati. I ovom prilikom je o tome vodio računa. Rasporedio ih je na različite položaje. Postavio je Shinnana tako da ovaj ima osjećaj kako ima slobodne ruke i kako može uraditi ono što je naumio. Jedino je prijetila opasnost da Indijanci zapucaju, ako čuju da se netko šulja iza njihovih leđa, ali trebalo je pokušati.

Kada im je objasnio što trebaju činiti, Travers doda:

– Kad čujete prvi pucanj znači da morate brzo doći ovamo.

Kada su momci zauzeli položaje, Travers ih obiđe u velikom luku i vrati se na mjesto gdje je trebao stajati Shinnan. Bilo je krajnje vrijeme da dokaže da li taj momak sprema izdaju ili ne.

U obilaženju nije mogao odmah otkriti skupinu stabala koju je opazio kada je Shinnana postavljao na položaj, a onda najednom otkrije da se tom mjestu čak suviše približio. Ali Shinnana nigdje nije bilo.

Travers je bio bijesan. Stisnutih zubi uđe u šumarak, a onda se začuje prasak. Travers je čuo kako je metak prozujao kraj njegove glave. Dok je pokušavao smiriti svoga šarca, iz sjee izađe Shinnan.

– Kada se sljedeći put budeš šuljao nekom iza leđa, sidi s konja. Imao si vrašku sreću. Inače nikad ne promašim – hladno mu je rekao, a onda ga upita zašto se vratio.

– Više nije važno – odvrati Travers. – Pucanj je upozorio Indijance i oni će ubrzo biti ovdje. Ako ne želimo da nas ovdje nađu ljudi sa Star Crossa, bit će bolje da se što prije maknemo odavde.

– Idem po svog konja – reče Shinnan i nestane među drvećem tiho kao gušter.

Travers duboko udahne i obriše znoj sa čela.

XX

Travers smisli bolji plan. Pošalje Shinnana i dvojicu Indijanaca da pronađu mjesto odakle će lako moći opaziti prašinu dolazeće stoke. Ako budu u opasnosti, moraju zapaliti vatru. Dim će upozoriti Traversa. On će poći do jezera.

– Što ćemo onda učiniti? – upita jedan od njih.

Travers pogleda Shinnana:

– On će pronaći najbolje rješenje. Nemojte ga ispuštati iz vida.

* * *

Kada je Travers stigao do izgorjelih zgrada Crescenta, već se bilo posve razdanilo. Još se osjećao miris nagorjela drveta. Premda je dvaput objahao okoliš, nije otkrio nove tragove. Lupiti i Reideru nije bilo ni traga. Odjaha do ceste što je vodila u grad, ali nitko mu nije dolazio u susret. Pogledao je prema stijeni gdje su se smjestili Shinnan i Indijanci. Dima nije bilo. Samo da uspije zaustaviti stoku sa Star Crossa prije nego stigne Tee sa svojim stadom ovaca.

Protrlja crvene oči. Bio je jako umoran. Razmišljao je o Ballardu i McCartreyju. Oni će se vjerojatno vratiti jer nisu imali drugog izbora. Ako žele opstati, moraju se domoći vode s jezera na Crescentu.

Okrene se i pogleda prema jezeru, a onda s olakšanjem odahne. Potjera konja niz obronak. Sreli su se u dvorištu ispred izgorjelih zgrada.

– Gdje ste, do vraga, bili tako dugo? – vikne on.

Rumene usne se razvuku u osmijeh:

– Prespavali smo vani. Donijela sam šator. Kako ti se sviđa? – ona se okrene kao zvrk, pokazujući svoju novu haljinu, ali njega je više zanimao mladić koji je upravo iz džepa izvukao presavijeni komad papira.

– Jesi li ikad vidio ovo?

Travers nije ni pokušao razmotati papir. Znao je po veličini što je to. Bila je to jedna od tjeralica što ih je vidio u Ehrenbergu.

– Sakupljaš li ovakve stvari? – upita on ne mijenjajući izraz lica.

Momak odmahne glavom:

– Još sam nešto otkrio. Ovuda se vrti lovac na ucjene. Poslali su ga oni koji su izdali tjeralicu, a zove se Fek Shinnan.

– Oh, da – Travers se usiljeno nasmije. – On sada radi za mene.

Promatrao je njihova zaprepaštena lica, a onda se uozbilji:

– Bez šale, čim sam ga upoznao znao sam da taj momak nešto smjera. Ja ću se pobrinuti za njega.

– A što će se dogoditi ako se taj tip prije toga pobrine za tebe? – upita Reider.

– Da li te to brine, ili se samo pitaš? – hladno će Travers. – Nemoj zaboraviti da trebaš dobiti još pet stotina dolara. Nisam zaboravio što smo se dogo-

vorili. Dobit ćeš ih kad god zaželiš.

– Nikoga nije napala ptica što je držiš u rukama – odvrati Reider.

Travers izvuče nekoliko novčanica i pruži ih momku:

– Osjećaš li se sada malo bolje?

– Unajmio si me zbog revolvera. Petnaest dolara mjesečno nije vrijedno toga.

– Povisujem na sto dolara – reče Travers, zamišljeno gledajući Reidera.

– Što se dogodilo sa Sellersom?

– Čini se da je ovo bio za njega prevelik zalogaj.

Reider je šutio. Ničim njegovo lice nije odavalo kakav je zaključak izveo iz ovih Traversovih riječi.

– Želiš li da i Shinnana držim na oku? – napokon će on.

– Za to se brinu dva Indijanca iz plemna Yaqui.

Travers ne obrati pažnju na iznenadnu Reiderovu mrzovolju, nego se okrene djevojci. Mislio je da će se iz Willcoxa vratiti s gomilom lijepih stvari, a ona je kupila samo jednu haljinu i šator. Pokazivala je više razboritosti nego je očekivao.

– Imamo novog ortaka – počne Travers i objasni kako je došlo do toga.

Vidio je ljutitost u njenu pogledu. Iznenadila ga je svojim hladnim odgovorom:

– Novi ortak je tvoj ortak a ne moj. Što ćeš raditi sa svojom polovinom imanja, to je tvoja stvar ...

– Slažem se s tobom – prekine je Travers. – Uostalom, ako želiš moju polovicu krava, možeš ih dobiti. Sada je najvažnije da sačuvamo ranč, a to ne možemo postići bez pomoći sa strane. Nisam imao izbora. Morao sam pozvati tog ovčara da dođe ovamo.

Ona mu priđe i zagleda mu se u lice:

– Je li ti stalo do mišljenja drugih ljudi? Zar ti nije važno da...

– Samo nam Tee može pomoći. On sa svojim stadom može zaustaviti Ballarda.

– Glupane! – vikne ona. – Ovce će cijelu pokrajinu okrenuti protiv nas ...

U tom trenutku začuju povik Reidera koji je u međuvremenu po naređenju Traversa otišao pripaziti da li će se pojaviti dimni signal.

– Dim! – viknuo je mladić i pojurio sa ceste prema ranču.

XXI

Djevojka je pošla s njima. Ništa je nije moglo zaustaviti. Nosila je pušku. Kada ju je Travers upozorio da bi moglo biti opasno, podrugljivo mu se nasmijala.

Jahala je ne obazirući se na otkrivene gole noge ispod nove haljine. Travers je osjetio kako crveni.

Travers skrene pogled prema jugu i zapadu, ali nije ugledao

ono što je tražio. Stoka sa Star Crossa zacijelo se kretala polako pa nije dizala prašinu. Ako imaju dovoljno pomagača, Ballard i McCartrey će ovog puta uspjeti.

Vjerojatno su i oni ugledali dim. McCartrey nije bio od onih koji propušta priliku. Zacijelo će krenuti prema mjestu odakle je dolazio dim. Travers jedino nije mogao znati da li će svoje momke McCartrey razdvojiti ili ne. U svakom slučaju, on nije mogao te momke iz plemena Yaqui ostaviti na milost i nemilost onim grubijanima sa Star Crossa, iako je znao da će taj pothvat skupo stajati Ballarda prije nego izađe nakraj s tim borbenim Indijacima.

Kada su ušli u divljinu, predio ispresijecan kanjonima i vododerima, Traversu je bilo teško pronaći pravi put do vrha planine odakle je dolazio dim. Indijancima je bio kazao da pronađu najpogodniju stijenu s koje će moći promatrati okolicu. Sada mu je bilo teško pronaći pravi put do vrha, a izgubit će pri tome dosta vremena.

Prešao je tri kanjona prije nego je naišao na stazu gdje je bilo ugaženih tragova. Kada su se popeli do mjesta gdje se kanjon račvao, Travers pogleda uvis. Nije bilo ni traga dimu. Sada je trebao odabrati pravi put do vrha.

Bilo mu je svega dosta. Sve što je do sada činio, uradio je pogrešno. Od samog početka kad je naišao na Kate Ballard.

Krene uz desni ogranak kanjona jer mu se učinilo da je tuda već netko prošao i da ima tragova. Suviše su vremena izgubili u traženju pravoga puta. Čak i da su Indijanci uspjeli naći dobar zaklon, nisu mogli ovako dugo odbijati mogući napad Star Crossa.

Polako su se primicali vrhu planine. Reider je jahao ispred Traversa čiji je konj već bio posve iscrpljen. Kada su zaobišli jednu krivinu, začuli su prve pucnjeve. Travers uputi Reidera na drugi obronak u namjeri da napadače opkole. Lupitu su ostavili iza sebe.

Travers po bljesku oružja otkrije prvog napadača. Pažljivo je ciljao. Nije promašio. Pucnjava s drugog obronka kanjona dala mu je do znanja da je i momak krenuo u akciju. Odjednom začuje pucanj iza sebe. Okrenuo se. Lice mu se razvuklo u osmijeh. Netko je rastjerao konje napadača. Začuo je viku Indijanaca iznad sebe. Pridružĭ im se ispalivši nekoliko metaka iz vinčesterke.

A onda nasta tišina. Travers obriše znoj sa čela. Pitao se što sad McCartrey smišlja. Prošlo je već deset minuta i postalo mu je sumnjivo. Ništa se nije pomaknulo. Oprezno izađe iz zaklona. Nitko nije zapucao, nitko se nije pomaknuo.

– Zar su se momci sa Star Crossa povukli? Što je smislio McCartrey? Travers je bio posve zbunjen.

Prene ga povik i on podigne pogled.

– Uhvatili su djevojku! – viknuo je Shinnan.

XXII

Travers je jedva izdržao da pričeka Shinnana dok se ovaj polako spuštao niz stijenu s krvavim povezom oko ruke. McCartrey je imao sve karte u rukama držeći Lupitu kao taoca i svi Traversovi planovi past će u vodu ako ne uspije osloboditi djevojku.

– Kako su je, do vraga, uspjeli uhvatiti? – drekne Travers kada mu je Shinnan napokon prišao. – Bili su bez konja ...

– I ona je pomalo tome kriva. Suviše se žurila. Mislim da je postala neoprezna u želji da i ona nešto pridonese. Posljednji put sam je vidio kako je sišla s konja i s puškom u rukama krenula uzbrdo. Nakon toga sam je ugledao u rukama dvojice momaka, dok je treći pokušavao uhvatiti njihove konje.

– Zar smo ostali samo nas dvojica?

– Preostao nam je još jedan Indijanac. On je tamo gore i slaže kamenje na svog druga.

– Što je s Reiderom?

Shinnan samo slegne ramenima.

Traversu je bilo dosta iznenađenja.

– Prije nego krenemo – počne on tihim glasom – ne misliš li da je vrijeme da otkriješ svoju igru.

Shinnan se smiješio.

– Napokon si pogodio, zar ne? Opazio sam da nešto sumnjaš i provjeravaš.

– Hladnokrvan si i okrutan.

Shinnan se nasmiješi pokazavši svoje bezbojne krnje zube.

– Ja sam poslovan čovjek. Mogli bismo sklopiti neku vrst ugovora.

– Na primjer?

– Kako bi bilo da mi daš dvije tisuće? U gotovini! Zaboravit ću da sam te ikad poznavao.

– Koliko dugo? – sumnjičavo će Travers.

Shinnan se nije dao lako smesti.

– Fekova riječ je čvrsta. Pitaj koga god želiš.

– Travers izvuče novčanik, onda zastane, zamisli se, i vrati ga neotvorena u džep vlažne košulje.

– Još nisam naišao na pošteno kopile, ali sada nećemo o tome. Ako ostanemo živi nakon svega ovoga, razmislit ću o tvojoj ponudi. U međuvremenu – Travers pogleda Shinnana ravno u oči, – ako odlučiš učiniti nešto neugodno, zapamti da drugi put nećeš uspjeti zapucati.

* * *

Izgubili su više od pola sata dok su pronašli svoje konje, a onda još više vremena otkrivajući tragove otmičara. Napokon su ih pronašli, ali su nakon nekog vremena otkrili da su se otmičari razdvojili.

Krenuli su za skupinom koja je išla prema Star Crossu.

Bilo je već vrijeme ručka kada su Shinnan, Travers i Indijanac stigli na uzvisinu s koje se pružao pogled na ranč Star Cross.

Travers se smrkne i stisne usne. Nije bilo moguće prići zgradama na ranču a da se izbjegne borba. Pred njima se pružala stotinjak metara dugačka čistina. Nisu je mogli prijeći neopaženi.

Travers podbode konja.

– Idemo!

Nije mogao znati da li su mu pripremili stupicu na ranču. Išao je na sve ili ništa. Drugo mu nije preostalo. Osim one dvojice koji su uhvatili Lupitu, na ranču je još vjerojatno Kate i stari Ballard koji je dao McCartreyju odriješene ruke, da radi što želi.

Već su bili na pola puta, kada je zagrmila puška. Indijanac iz plemena Yaqui srušio se s konja.

Ne razmišljajući Travers okrene konja u smjeru pucnja. Usput je sasuo olovo iz puške ravno u prozor pokrajnje zgrade odakle je zapucalo. Kada je dojurio do ulaza, skočio je s konja, uletio kroz vrata i stao nasumce pucati u tamnu prostoriju.

Osjetio je oštar bol u ramenu i to ga za trenutak smete. Zastao je. Čuo je kako je nečije tijelo palo na pod. Zavladala je tišina. Kada su mu se oči privikle na tamu, ugleda tijelo krupnog čovjeka s pregačom oko struka. Bio je to kuhar. Travers je bio pomalo iznenađen.

Vani je vladala tišina i to ga uznemiri. Pogleda kroz vrata. Nije mogao opaziti ništa osim ispruženog tijela Indijanca i tamnih sjena što su ih bacale okolne zgrade. Povjetarac je lagano zatreperio lišćem stabala i do njega donio slab mramor glasova od kojih je jedan očito bio uzbuđen. Onda iznenada osjeti miris paljevine.

Plamen je lizao dvije strane Ballardove kuće. Kate Ballard i Lupita stajale su stisnute jedna uz drugu i promatrale prizor. Konji koji su bili vezani ispred kuće divlje su se otimali jer je žar, nošen povjetarcem, išao ravno na njih.

Pobojavši se da će se uspjeti istrgnuti i nagnati u bijeg, Travers potrči prema njima. Ni u kom slučaju nije želio ovdje ostati s dvije žene i čekati da se vrati McCartrey sa svojim ljudima.

Lupita je čula njegov povik i okrenula se prema njemu. Kate ga je gledala izbezumljena od straha.

– Jesi li ti, ovo naredio?

Dok je Travers pokušavao pronaći pravi odgovor kako bi Kate uvjerio da to nije njegovo djelo, Shinnan izađe iz kuće i počne petljati oko konjskih uzdi u namjeri da ih odveže. Travers je u čudu promatrao što ovaj radi. Shinnan je uspio odvezati konje, a onda ih jednim povikom otjera.

– Što to, dovraga, radiš? – vikne Travers.

Shinnan se divlje nasmije. U očima mu se čitala zluradost.

– Pripremam doček za tog prokletog McCartreyja.

Kate Ballard pojuri prema Traversu i pokuša mu uzeti revolver, ali je on odgurne.

– Ništa ne razumijem! – reče Travers.

– Riječ je o starom ludom Ballardu – progunđa Shinnan. – Morao sam ga ubiti. Sam je to tražio! Zar misliš da bih dopustio da me ubije jedan stari kopilan?

– Jasno i glasno sam ti rekao da nećemo ništa paliti...

– Oh, da! Ali ja ne želim biti svezanih ruku.

Krov se iza njegovih leđa srušio i digao obak dima i vatre što je cijelo dvorište obasjalo paklenim sjajem.

Nesnosna vrućina iza leđa primorala je Shinnana da se primakne Traversu. Lice mu je bilo gotovo tamno. Oči su mu grozničavo svjetlucale, a u rukama je čvrsto stiskao pušku.

– Osvijesti se, čovječe! Bitka se ne dobiva vješanjem bijelih zastava i maramica. Ako želiš ovce sretno stignu na ranč, moraš pošto-poto uništiti Star Cross. Ovaj požar će ti pomoći u tome.

Ballardova nećakinja uhvati Traversa čvrsto za nadlakticu:

– Nemoj me ovdje ostaviti samu! Moraš mi pomoći da odem iz ovog užasnog kraja!

Učinit ću što budem mogao, ali ne sada – odvrati Travers. – Najprije moramo uhvatiti nekoliko konja.

– Rekao sam da će ovaj požar učiniti svoje! – kriknuo je Shinnan.

Travers ga pogleda ravno u oči:

– Da. Svakako će ovo uspjeti dovući McCartreyja ovamo. U to ne sumnjam. Bolje nije mogao ni poželjeti.

– S tom razlikom što ćemo sada mi njemu stati na rep.

– Ne bih bio baš posve siguran. On neće doći sam.

– Ali neće očekivati da ćemo ga mi dočekati.

Travers radoznalo pogleda Shinnana:

– Nešto ne razumijem. Mogao si me ubiti kad god si htio. Zašto nisi? Zbog čega si krenuo sa mnom i tako izložio sebe opasnosti?

Shinnan pomakne pušku i zlobno se nasmije:

– Nadam se da sada shvaćaš, zar ne?

– Počinjem shvaćati tvoje postupke. Ja sam samo dio premije na koju ciljaš. Da nisi naišao na one grubijane koje sam otpustio, ne bi bio znao da je za mnom raspisana tjeralica. Oni su ti to rekli, zar ne? Selers i ostali. Dok njih nisi sreo, nisi ni znao da postojim. Ovamo nisi došao zbog mene. Tražio si McCartreyja.

Shinnan uperi pušku u Traversa i reče:

– U usporedbi s njim, ti si mala riba. Najljepše od svega je što ću uloviti dvije ribe odjedanput. Za njim je raspisana tjeralica na deset tisuća dolara!

Travers se nije ni pomaknuo.

– Sad polako otkopčaj opasač s revolverom i pažljivo ga spusti na zemlju – reče čovjek s puškom.

– Zašto je za McCartreyjem raspisana tjeralica? – oklijevajući će Travers.

– Prije šest godina napao je poštanska kola, uzeo sav novac i ostavio za sobom četvoricu mrtvih iz pratnje. A sad brzo skini taj opasač!

Travers je znao da ništa ne može učiniti i da bi samo glupan nešto pokušao.

– Ti si jedan od onih s kojima volim surađivati. Razuman si. Sad ostani na mjestu gdje jesi. Ja ću malo pregledati ove dvije zgrade što su ostale čitave. Ako ti neka luda misao padne na um, nemoj zaboraviti da bi djevojke mogle stradati. Nema razlike između njih i muškaraca – posprdno će Shinnan.

XXIII

Uzeo je svoju pušku, pokupio Traversov opasač i nestao s vidika. Ubrzo se vratio noseći gomilu pušaka i revolvera. Prišao je plamenu što je polako jenjavao i sve bacio unutra.

– Dok ovako čekamo, mogao bi biti od koristi – reče Shinnan Traversu. – Najprije ćeš izvući leševe iz soba.

– Leševe?

Shinnan ponovo uperi pušku. Glas mu je bio grub:

– Ne naređujem dva puta.

Travers šutke uđe u sobe i učini što mu je naređeno. Prije nego je izašao, uzeo je jednu toljagu što je stajala u kutu i metnuo je na jedan od kreveta na kat.

– Prilično si se dugo zadržao – reče Shinnan kad se Travers vratio. – Što to imaš u džepu?

– Ono što je ostalo od dobitka na pokeru u Ehrenbergu. Oslobodi djevojku i dobit ćeš ga.

– Ne pričaj mnogo, nego izvadi novčanik i polako mi ga dodaj.

Travers je znao da mu ništa drugo ne preostaje nego da mu preda novčanik.

Shinnan ga nije puštao na miru. Najprije mu je naredio da zapali dvije štale, kako bi McCartreyju dao znak da se na ranču nešto događa, jer očito, zapaljena Ballardova kuća nije postigla učinak. Onda mu je naredio da pronađe nešto za jelo. Travers je iskoristio priliku i pretražio kuhinju ne bi li našao nož ili revolver, ali ništa. Shinnan je znao svoj posao. Pretražio je sve prije njega. Zatim mu je naredio da pronađe nešto za piće. Traversu je postalo jasno da ga Shinnan namjerno gnjavi kako bi ga učinio nervoznim i tako onesposobio da reagira pravilno kada mu se pruži prilika.

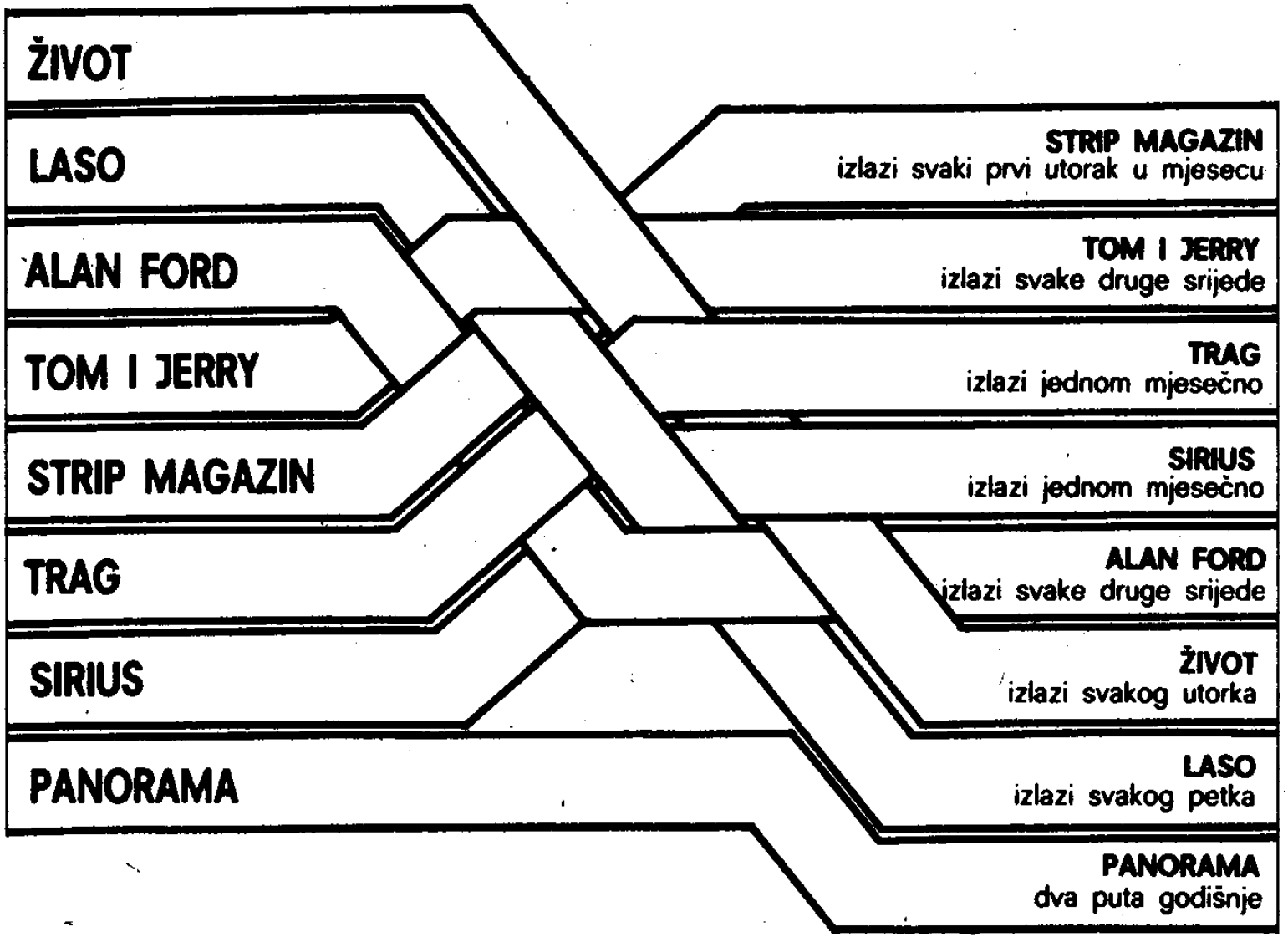
ŽIVOT
LASO
ALAN FORD
TOM I JERRY
STRIP MAGAZIN
TRAG
SIRIUS
PANORAMA
STRIP MAGAZIN
izlazi svaki prvi utorak u mjesecu
TOM I JERRY
izlazi svake druge srijede
TRAG
izlazi jednom mjesečno
SIRIUS
izlazi jednom mjesečno
ALAN FORD
izlazi svake druge srijede
ŽIVOT
izlazi svakog utorka
LASO
izlazi svakog petka
PANORAMA
dva puta godišnje

Premda su dani u ovom dijelu Arizone bili nesnosno vrući, noći su bile hladne. Spuštao se mrak i Travers je počeo osjećati hladnoću, ali kada je protrljao rukama lice, osjetio je da mu još curi znoj sa čela.

Znao je da nema izlaza iz ovog položaja. Kad bi Phineas Tee i stigao na vrijeme, on neće moći znati što se događa na Star Crossu i neće moći pomoći. A onaj momak Reider? Nije znao što se s njim dogodilo. Da je mogao, sigurno bi se već bio pojavio. A djevojke? Niti govora. Što su nenaoružane mogle protiv Shinnana. Njemu ovo zacijelo nije prvi put da na ovakav način rješava događaje u svoju korist.

Djevojke su, svaka na svoj način, proživljavale ove strašne trenutke. Kate Ballard je bila ukočena od straha. Nije se micala, nego je, kao mjesečarka netremice gledala u jednu točku. Lupita ničim nije odavala svoje osjećaje. Čak ni svojim, obično vrlo rječitim očima. Bila je svjesna da bi njen pogrešan postupak izazvao neprilike.

Nada ipak ne umire tako lako. Mora postojati neki izlaz. Trenutak Shinnanove nepažnje, nove okolnosti što bi mogle nastati ako se pojavi McCartrey, bilo što.

Shinnan mu je naredio da podmetne vatru u još jednoj staji i Travers požuri da taj divljak ne bi izgubio strpljenje. Da vrlo lako poteže obarač, to je već dokazao.

On uđe u staju, zapali šibicu o hlače i razgleda prostoriju, koliko je to bilo moguće pri slabom svjetlu. Zatim pokupi nekoliko starih krpa, razbije svjetiljku iznad njih, zapali još jednu šibicu i brzo izjuri van da ga ne bi zahvatio plamen što je naglo buknuo.

– Vjerojatno ti je jasno da ćeš morati sa mnom i s djevojkama u Ehrenburg – reče mu Shinnan bez potanjih objašnjenja. Putovanje će biti prilično naporno. Podi u sobu i počini. Samo bez ikakvih trikova. Ti znaš da je moj prst na obaraču prilično nestrpljiv!

– Opazio sam – odvrati Travers. – Stari Pete Lucey je to osjetio na svojoj koži – Travers je naglašavao svaku riječ.

– Šteta što to nisi zaključio prije.

– Sada shvaćam. Koliko si zaradio na tome?

– Deset dolara – izlane Shinnan. – Pucao sam od smijeha gledajući svu onu gungulu što je nastala kad sam pobjegao iz zatvora. Sada brzo u krevet prije nego izgubim strpljenje.

Travers se popne na gornji krevet i umiri se kada začuje Shinnanov povik:

– Stani!

Stao je između dvije djevojke, gledajući čas jednu, čas drugu, a onda pošalje Lupitu da pregleda Traversa jer mu je bilo sumnjivo zašto je odabrao baš gornji krevet za odmor. Travers se nije ni pomakao dok ga je djevojka pretraživala.

Travers je taman htio udahnuti malo zraka od olakšanja, kad mu se učini da će djevojka popustiti pod tvrdim Shinnanovim pogledom.

– Što sam trebala pronaći? – napokon će djevojka.

– Kopile sigurno sprema nešto.

– Ja nisam ništa opazila.

– Možda ima revolver, nož ...

– Pogledaj još malo.

– Ako mi ne vjeruješ, ti ga pregledaj! – vikne djevojka i odmakne se kako bi se Shinnan mogao uspeti. Pri tom kisela lica pogleda Traversa.

Shinnan očito time nije bio zadovoljan ali im se nije približio jer se bojao da mu nešto spremaju.

Tada njegovu pažnju privuče topot kopita. Netko je dolazio.

– Ustani! – vikne on Traversu. Ako se netko pomakne, stradat će bilo tko od vas troje!

Travers je znao da se Shinnan ne šali. Ništa ne bi izgubio kad bi ubio nekog od njih troje. Uvijek bi mogao objasniti da se to dogodilo u pucnjavi kojom se spremao dočekati McCartreyja.

XXIV

Travers zaključi da bi se sada svašta moglo dogoditi. Bilo je očito da nisu ni u kakvoj prednosti što su se našli u baraci u trenutku kada im dolaze očekivani posjetioci. Ako Shinnan uspije pogoditi McCartreyja prvim hicem, a to će mu vjerojatno uspjeti, njegovi momci će sigurno odmah okrenuti konje i otići. Ako promaši, ili ako jahači ne naiđu na konopac razapet da im obori konje, mogla bi nastati prava klaonica, prije nego išta uspije učiniti.

S napola podignutom nogom, Travers se ukoči od napetosti. Nadao se da će ideja, što mu je iznenada sinula, uspjeti.

Jahači su se brzo približavali. Još koji trenutak i naći će se u dvorištu.

Travers tiho opsuje i pošalje do vraga Shinnana i njegove naredbe.

Shinnan je bio primoran oštro paziti na djevojke i na jahače pa je Travers znao da se lovac na ucjene neće nimalo ustručavati ostvariti svoje nakane, ako se netko od njih pomakne. S jahačima ispred sebe, Shinnan neće imati vremena za odmazdu. Travers je vidio priliku u tome što Shinnan neće moći paziti na dvije strane. To bi se Shinnanu moglo grdno osvetiti.

Travers kriomice pogleda Shinnana. Klečao je pokraj vrata s puškom pritisnutom uz obraz. Travers osjeti kako mu se dlanovi znoje a grlo postaje suho. Bilo bi dobro sam sebe uvjeriti da je Shinnan upao u klopku koju je postavio McCartrey, ali samo jedan nepromišljen pokret, i Shinnan bi se mogao okrenuti pun bijesa i srdžbe.

Zar je postojao neki drugi način da se izvuče iz ovog položaja? Sigurno nije. Njegov naum

bi čak mogao spasiti McCartreyja od sigurne smrti, premda to nije bila Traversova namjera. Ako McCartrey ostane živ, on će upasti u još gore neprilike. Želi li uspjeti, mora skočiti upravo u trenutku kada Shinnan potegne obarač.

Travers se polako pomakne, spreman na skok. Toljaga nije bila nož ili sjekira i ako je baci, postojala je mogućnost da promaši.

Onda se sjeti da je Shinnan možda smislio nešto čega se Travers nije mogao sjetiti i što bi ga moglo stajati glave. Travers je bio posve mokar od znoja. Možda ga je namjerno slao tamo – ovamo, kako bi imao vremena ući u sobu i pronaći toljagu koju je Travers bio sakrio.

Je li Shinnan stvarno zamislio stupicu ovakvu kakva jest, ili se sada u sebi potiho smije jer je smislio nešto posve drugo.

A Lupita... Koliko joj je čovjek mogao vjerovati?

Travers više ni u što nije bio siguran. Što ako toljaga više nije na krevetu iznad njega? Što ako ju je Shinnan maknuo? Možda će mu se Shinnan ipak na kraju slatko smijati.

Osjetio se miris prašine što je dopirao kroz razbijene prozore. Čistina ispred brvnara bila je puna jahača.

Shinnan se još više ukoči, čvrsto držeći pušku. Travers je znao da ne smije gubiti ni sekunde. Podigne ruku i raširenih ruku pokuša napipati toljagu na gornjem krevetu. Jedva povjerovavši da je njegova ruka dohvatila toljagu, on se naglo ispravi i poleti u jednom skoku prema Shinnanu upravo u trenutku kada je ovaj povukao obarač.

Skrenuvši pogled, Shinnan osjeti opasnost i toljaga, umjesto da ga udari po glavi, pogodi njegovo lijevo rame. Puška mu pade iz ruke. Lupita je zgrabi i pojuri prema prozoru. Travers je zbog skoka izgubio ravnotežu i udario o zid. Shinnan skoči na noge i zareži kao mačka. U ruci mu je sijevnuo nož. Travers posrne natrag. Ruka mu je bila razrezana od zgloba do lakta. Shinnan je, podlo se nasmiješivši, ponovo krenuo za njim.

Travers se toljagom služio kao mačem i odbio nekoliko Shinnanovih napada. Do nosnica mu dopre oštar miris puščanog praha. Brvnara je grmjela od pucnjave.

Travers zatrepta zakrvavljenim očima. Bol u ruci je postala nesnosna, i trebalo mu je nadljudske snage da odbije Shinnanove nasrtaje. Morao je paziti na svaki korak, svjestan da bi jedan pogrešan pokret mogao biti koban.

Travers je počeo teško disati. Prestrašio se da njegovo isrpljeno tijelo neće dugo moći izdržati i brzo reagirati. Dvaput je naglim pokretima pokušao izbiti Shinnanu nož iz ruke, ali Shinnan je bio spretniji.

Kada je još jednom pokušao napasti, oštrica noža mu je za-

Potražite na kiosku

parala kožu na grudima i on se jedva suzdrži da ne zaječi od bola.

Predosjećao je što će mu se na kraju dogoditi. Ako dobije još nekoliko uboda nožem, naći će se uza zid proboden kao kukac. Smetala mu je ranjena ruka, ali i toljaga. Brvnara je bila premala da bi njome mogao mahati, a da pritom ne zahvati neki predmet ili njome udari o zid. Baci je na pod.

Shinnan se glasno smijao. Njegovu zlobnu podrugljivost Travers osjeti kao još jedan ubod nožem. A onda nastane muk. Šutke su se promatrali. Shinnan je već osjećao pobjedu.

– Zar ti je netko odrezao jezik? Hajde, moli malo za milost!

– Ne želim gubiti dah – prezirno će Travers.

Iza Shinnana je opazio Lupitu ukočenu od straha. U ruci je imala Shinnanovu pušku, ali bez ijednog metka. Osjetio je njeno zaprepaštenje, nesigurnost. Stajala je ukočeno da ne bi izazvala nepromišljenim pokretom Shinnanovo osvetničko raspoloženje.

Ne mogavši izdržati da ne da oduška svom raspoloženju, Shinnan ponovo progovori:

– One tjeralice u Ehrenbergu ne vrijede pišljiva novčića. Šerif u Ehrenbergu uhvatio je prošlog tjedna Kohlerova ubojicu. – Ponovo se počne smijati uživajući u Traversovu zaprepaštenju.

Ponovo zasvjetluca, zakrvavljeni nož. Shinnan se spremao na posljednji napad:

– Šaljem ti posljednji pozdrav, naravno!

Kada je Shinnan pojurio prema njemu, Travers naglo skoči. Njegova čizma s mamuzom zakači Shinnana ispod brade. Shinnan posrne i trgne glavu natrag. Izgubio je dah. Travers munjevito zamahne šakom zdrave ruke i gotovo otrgne Shinnanovo uho. Shinnan padne na tlo s rukama pod trbuhom.

– Izvedite me odavde! – zakričala je Kate Ballard.

Travers se borio za svoj život i nije obratio pažnju na njeno zapomaganje. Travers umorno ali i oprezno priđe Shinnanu koji je ležao na tlu. Pogledao je oko ispruženoga tijela. Nigdje nije bilo noža. Sagne se i pogleda Shinnanovo lice, a onda ustane i nogom prevrne nepomično tijelo na leđa.

Shinnan više nikada neće progoniti ljude s tjeralice. Oštrica njegova vlastita noža bila je dopola zarivena u njegove grudi. Zlikovac je pao na vlastiti nož.

Travers sretne Lupitin pogled. Razumjeli su se.

– A što ćemo s njom? – upita ne udostojivši se da pogleda Kate.

– Ona ovdje ne pripada. Bit će najbolje da je metnemo na kola i pošaljemo u školu.

– A nakon toga?

Travers se umorno nasmiješi. I Lupitina usta se razvuku u osmijeh.

KRAJ

U PRIPREMI:

John Reese:
KRVAVI NOVAC

Ako volite strip, onda je to

strip magazin